

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2015. január

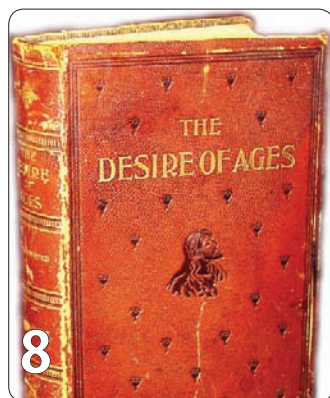
Jézus élete
– egy könyv minden otthonba

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

8

14

20

22

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Van egy álmom

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

Ioan Câmpian

Jézus élete – egy könyv minden otthonba

12 Könyv-oldal

Laurențiu Nistor

A Könyv iránytűje

14 Könyv-oldal

Luz Alva Arauzo

Tűzben

16 Ellen White centenárium

James R. Nix

Isten hírnöke
– a kezdetek

18 Adventista Teológiai Intézet

Emanuel Sălăgean

Oktatás – egy ütemre az örökkévalóság gondolatával

19 Archív fénykép

20 Misszió

Isten emberek által munkálkodik

- Görgénysóakna – a tökéletesség útján
- Valdens-lelkész Jászvásáron

22 Egészség

Emil Rădulescu

Adventista életmód (1)

24 Igék és jelentésük

Gabriel Ișvan

„A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetben”

25 Ismerjük meg adventista családjunkat

- A niculești-i (DB) gyülekezet
- Angola

26 Reflexiók

Florin Lăiu

Bibilikus teológia

28 Bibliai prófécia

Laurențiu Moț

Az utolsó hívás

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

Aki tudja... válaszol!

31 Szívtől szívnek

Marius Munteanu

Egy ceruza, egy könyv és egy Társ

2015. január. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Ioan Câmpian-Tătar, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Ioan Câmpian-Tătar, Florian Ristea, Fordította Bartha Sándor, Papp Andrea, Szerkesztette Bartha Sándor, Mezei Áron, Tördelés Szöcs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107, Tel. 0740-100 015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

Van egy álmom

„A ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak;
ifjaitok pedig látomásokat látnak.”
(Jóel 2:28)

Újév küszöbén az emberek listát szoktak írni vágyaikkal és elvárásaikkal. Kítűznek néhány célt a következő évre, és elkészítik a lelki változások jegyzékét. A vágyak eme listája egy olyan szokás, amelynek a betartásáról vannak, akik nem feledkeznek meg. Azt hiszem, oda kell figyelniük erre a jelenségre.

Ez a szokás világunk gyerekkorából ered. A babilóniaiak minden év kezdetén megígérték az isteneknek, hogy visszaadják a kölcsönként tárgyakat, és megadják adósságaikat. Ugyanezt tették a rómaiak is, ám azzal a különbséggel, hogy fogadalmukat Janus, a kétarcú – előre és hátra is látó – isten előtt tették. Ennek az istennek a nevéből származik a január hónap megnevezése. A középkorban a lovagok Isten előtt le tették a „páva-fogadalmat”, vagyis újra megfogadták, hogy becsületes és lovagias életet élnek. Kezdetben a keresztények éberben töltötték el az ó- és újév közötti éjszakát, egész éjjel imádkoztak. Tehát, hittől függetlenül az újévi fogadalmak célja a lelki jobbulás volt.

Feltevődik a mi esetünkben is a kérdés: Mit várunk a 2015-ös évtől? Bármit is tartalmaz a listánk, nem kell szem elől tévesztenünk azt a misziómunkát, ami vár ránk a világon, és azt, hogy úgy kell élnünk, hogy tiszták és buzgók maradjunk egy olyan világban, amely elveszítette az igazság szeretetét. Mondandóm jobb megértése érdekében két példához folyamodom.

Az Amerikai Egyesült Államokban 1986-ban január 15-ét a *Föderáció Napjának* nyilvánították. Ezen a napon született 1929-ben Martin Luther King jr. lelkesen nyilvánosan kiállt a színes bőrűek polgári és szabadságjogaiért. Beszédet mondott 1963. augusztus 28-án a Lincoln Emlékmű lépcsőin, amely meghatározó pillanata volt az afro-amerikai polgári jogaiért küzdő mozgalomnak. A „Van egy álmom” (*I have a dream*) bekezdésű felszólalását a szónoklatok igazi remekművének

tartják. Szavaiból azt értjük meg, hogy megálmodott valamit magának, a gyermekeinek, családjának, nemzettársainak, és az egész világnak. Ezt mondta: „Van egy álmom. Egy napon felkel majd ez a nemzet, és megéli, mit jelent valójában az, ami a hitvallásában áll.”

Milyen álmunk van a világunkra, a városunkra vonatkozóan? Van-e nekem ma álmom? Nem tudjuk előre, hogy milyen események következnek be, azt azonban tudjuk befolyásolni, hogy milyen emberek legyünk mi magunk. Személyes vonatkozásban a 2015-ös évre vonatkozó álmomat nagyon szépen kifejezve fedeztem fel Herman Melville amerikai esszéista, költő és író „Moby Dick” című ismert művében. Ez a regény leírja a Pquod hajó Ahab nevű kapitányának kalandjait, akit az a beteges vágy fűtött, hogy meg kell ölnie Moby Dick-et, a fehér bálnát, aki miatt elveszítette egyik lábát. A veszélyes és kegyetlen kalandok résztvevőjeként ezt írja Herman Melville: „Ember, csodáld a bálnát, és próbáld meg hasonlítani hozzá! Árassz te is meleget a jégtáblák között! Éljen te is úgy ezen a világon, hogy ne tartozz hozzá. Légy hideg az Egyenlítőnél, és érj el, hogy vér folyjon az ereidben még a sarkvidéken is. Ember, őrizd meg minden évszakban saját testhőmérsékletedet...”

Az idő nem oltja el sem a szeretetet, sem a szeretet gesztusait. Viszont egyesíti a hálát, a reményiséget, és a szíveinket, s arra bátorít, hogy éljünk igazi hitéletet, szolgáljunk hozzáértéssel és egy-ségben.

Mi, az *Adventszemle* szerkesztői, imádkozunk értetek, és azt kívánjuk, hogy kapaszkodjatok Isten ígéretébe, amely így hangzik: „És feltámad néktek, akik féltetek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok” (Mal 4:2).

Boldog Új Évet kívánok! ■

Virgiliu Peicu,
a *Curierul Adventist*
főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Magyarsáros – új csillag a Dél-Erdélyi Egyházterület térképén .....

Magyarsáros a Maros megyei Szász-bogács községhez tartozik, és tizenkét kilométerre fekszik Dicsőszentmárton várostól. Elsőként egy 1322-ben kelt iratban találunk feljegyzést a helységről. Az 1122 lélekszámú falu kétharmada magyar nemzetiségű, a többi pedig román és roma. A lakosok zöme unitárius vallású, azonban a helységben van ortodox és református templom is. S az elmúlt hónapban szervezték meg a Hetednap Adventista Gyülekezetet is.

A helységben évekkel ezelőtt megjelent néhány adventista, akik a szászbogácsi gyülekezetbe jártak. Másfél évvel ezelőtt egy fiatal értelmiségi család kezdeményezésére Magyarsároson is megszervezték a rendszeres istentiszteleteket szombatoként, egy magánházban. Isten megáldotta a kezdeményezést, és a rendszeres találkozókra kezdtek eljárni gyerekek és az Adventista Egyház bibliai tanításainak kedvelői is.

A 2014. december 20-i szombat különleges volt. Az adventhívók erőfeszítéseit megáldotta a Szentlélek, és Magyarsároson hivatalosan megalakult a Hetednap Adventista Gyülekezet. A Jn 3:16 versére felépített üzenet, valamint a 28 hitalapelv bemutatása után a 22 tag – a legtöbben az utóbbi évben keresztelkedtek meg – hű vallomást tett a Szentírás tanításain alapuló hitéről, odaszentelte életét az advent műnek, és az újonnan megalakult magyarsárosi advent közösség tagjává vált.

Az eseményt Szász Ernő lelkész, a Dél-Erdélyi Egyházterület elnöke vezette a gyülekezet megalakulásának kezdeményezőjével, Szabó József lelkészsel karöltve. Részt vettek továbbá gyermekek, egyháztagok és a magyarsárosi gyülekezet barátai. A szolgálattevők és a helyi gyülekezet vezetőségének megválasztása után az új közösség tagjai imában odaszentelték életüket Isten művének. A magyarsárosi gyülekezet egyike a Dél-Erdélyi Egyházterület 151 gyülekezetének.

A magyarsárosi hívőknek még nincs imaházuk. Megvásároltak egy telket, és az elmúlt év tavaszán megöntötték az alapokat. Később az alagsorban berendeztek egy imatermet és egy gyerek-szobát is.

*Forrás: Adventista Info
706/2014. december 26.*

A bukaresti Adventista Líceum kórusa látogatást tett a Fővárosi Polgármesteri Hivatalban .....

Pénteken, 2014. december 19-én a bukaresti Adventista Líceum 70 tanulója a Megváltó születését hirdető kóruszámokat adott elő a Főpolgármesteri Hivatal dísztermében. A hallgatóság kitörő tapsal fejezte ki csodálatát és az érzelmeit.

Értékelő szavaiban a főpolgármester, dr. Sorin Oprescu a következőket mondta: „Nagyon jók ezek a gyerekek. Csodálom, ahogyan a Hetednap Adventista Egyház felkészíti a gyermekeket és az ifjakat. Mindig szívesen hallgatom őket.”

Az Adventista Líceum kórusa által énekelt zenedarabok nem egyszerű karácso-

nyi dalok, hanem olyan művek, amelyek az advent üzenetét hirdetik. Az ilyen alkalmakat kihasználjuk, hogy bizonyosságot tegyünk hitünkről, és hogy a

világ is megtudja, hogy az adventistáknak van közölnivalójuk a közösséggel, amelyben élnek.

Az eseményt egyedi momentumok is fűszerezték, mint például az, melynek során Sorin Oprescu főpolgármester egy közös fotót is készített a kórus tagjaival, amelyet aztán feltöltött a Facebook-oldalára is.

*Forrás:
Adventista Info
706/2014.
december 26.*

100 év adventizmus Bräilán .....

A bräilai Rahova adventista gyülekezet 2014. november 22-én ünnepelte annak az eseménynek a 100. évfordulóját, amikor adventhívők megalapították és megszervezték az első adventista gyülekezetet a városban.

Az esemény Bräila számos fiát vonzotta haza országhatárokon belülről és azokon túlról. Jelen volt nagyon sok lelkész is, akik vagy itt születtek, vagy ebben a gyülekezetben szolgáltak. Ezen kívül eljött egyházunk több jeles elöljárója is, mint például az Inter-Európai Divízió pénztárosa, Norbert Zens testvér, és a Román Unió elnöke, Marius Munteanu testvér.

A szombat délelőtti program keretében Marius Andrei lelkész képek segítségével mutatta be a helyi gyülekezet százéves történelmét. Következett Ma-

rius Munteanu lelkész, az unió elnöke, aki az esemény történelmi fontosságára hívta fel a figyelmet.

Különleges programszám volt az, amelyben dr. Pavel Popa, a helyi gyülekezet presbitere felelevenítette a múlt történéseit és embereit. A lelki üzenetet Norbert Zens testvér szolgáltatta, aki megerősítette a jelenlevőkben azt a meggyőződést, hogy Isten sosem for-

dította el arcát az egyháztól, és vezetni fogja az idők végéig.

A program második részére délután került sor, amikor lelkészek és elszármazott tagok meséltek a múltból. A beszámolóik némelyike megható volt, némelyike pedig derűt keltett a hallgatóság körében. Különösen megható pillanat volt dr. Ene Paulini testvér audióüzenete, aki testi szenvedései miatt személyesen nem vehetett részt az eseményen (jelen hír megírása idején már el is hunyt).

Az esemény során nyilvánvalóvá vált, hogy a gyülekezet az elmúlt évszázadon át nem veszítette el reménységét és bizalmát, s megfogadja, hogy tovább halad, és türelmetlenül várja Urunk, Jézus Krisztus visszajövetelét.

Forrás: Adventista Info 705/2014. december 19.

■ VILÁGEGYHÁZ

A 7 legfontosabb esemény, amely 2014-ben befolyással bírt az Adventista Egyházra .....

Bár a 2014-es év folyamán általánosságban véve rosszabbodott a helyzet a járványok és az újabb háborúk kitörésével, az Adventista Egyház folytatta küldetésének végzését, hirdette Jézus közeli eljövételét. Az erőfeszítések sikerei főképp a „Missziómunka a nagyvárosokban” projektben mutatkoztak meg, amely azon események listavezetője, amelyek a nemrégiben elmúlt évben nagymértékben befolyásolták egyházunkat. A nagyvárosi missziómunkának az a célja, hogy nyilvános evangelizációs kampányok során hirdesse az evangéliumot, s ehhez társult sok más, az emberkért végzett szolgálattal, amely oda vezetett, hogy számos országban több tízezer személy keresztkedett meg.

Listánkon azonban több adminisztrációs, egyházszerkezési és hitalapelvei tevékenység szerepel, mint missziós terv.

Az Adventista Egyház tevékenyen kivette részét bolygónk legforróbb eseményeiből is – Ebola-járvány, iraki és ukrajnai harcok – a betegekért végzett munkával, menhelyek, illetve élelem biztosításával a menekültek számára.

Íme, a 2014-es év legfontosabb eseményei az Adventista Egyház számára.

1. Missziómunka a nagyvárosokban

Ez a projekt 2013-ban indult útjára New Yorkban. A tényleges kampány azonban 2014-ben kezdődött el, melynek több tízezer keresztség lett az eredménye, és 2015-ben előreláthatólag növekszik a keresztségek száma.

A projekt kimagasló eseményeként missziós kampányra került sor a Fülöp-szigetek fővárosában, Manilában. Az ottani, egy évre

kiterjedő program címe a következő: „iCare” (Engem érdekel). Az előadások és programok elsősorban a politikusokat, a cégvezetőket és az üzletembereket célozták meg. Májusban Ted Wilson testvér, a Hetednapos Adventista Egyház elnöke kéthetes evangelizációs sorozatot tartott, s ez idő alatt híres evangélisták tartottak további 75 városban sorozatot. Az erőfeszítések eredményeként több mint 10000 lélek csatlakozott a Fülöp-szigeteken az Adventista Egyházhoz.

Nagyvárosi missziómunkát végeztek továbbá Ausztriában, Bulgáriában, Tahitin, Ghánában és sok más országban. Ezek közül megemlítjük a következőket:

– Brazíliai missziómunka a Labdarugó Világbajnokság idején. Becslések szerint csupán Manaus városában 350 személy keresztkellett meg.

– Evangelizációs sorozat a vanuatuai Port Vilában, melynek során 2213 személy keresztkellett meg.

– A novemberben, El Salvadorban megszervezett missziós kampány nyomán 4800 lélek fogadta el Krisztust.

A projekt folytatódik 2015-ben is. További missziós kampányokra kerül sor májusban a zimbabwei Hararében, amelyre több mint 40000 résztvevőt várnak.

2. Gondoskodás a menekültekről és az Ebola-járvány áldozatairól

Az Adventista Egyház szándéka követni Jézust és segíteni a szenvedőkön. Az ilyen irányú erőfeszítések ebben az évben főleg a Nyugat-Afrikát sújtó Ebola-járvány áldozatainak megsegítését és kezelését célzó programokban váltak nyilvánvalóvá, valamint az Irakban, Szíriában és Ukrajnában dúló háborúk menekülteinek támogatásában.

Ezen tervek zászlóvivője elsősorban az adventista ADRA szervezet volt. Nyugat-Afrikában az ADRA a Loma Linda Egyetemmel és más adventista intézményekkel karöltve segítette gyógyszerrel és orvosi eszközökkel az Ebola-vírussal fertőződött betegeket ellátó kórházakat. És szintén az ADRA vállalta fel több ezer ember azon irányú felvilágosítását, hogyan kerülhetik el a vírusfertőzést.

Más területeken, az ADRA segítette az Olaszországba csónakokon, hajókon érkező afrikai menekülteket, de Népalban az árvízkárosultakat, illetve az iraki és a szíriai menekülteket is. Ukrajnában az ADRA élelmet és menedéket nyújtott a harcok elől elmenekült személyeknek.

3. A női személyek felszentelése kérdésének tanulmányozása

A női személyek felszentelése már 2010 óta vitatott kérdés. Akkor, a Generál Konferencia Ülésszakán az adventista előjárók elhatározták, hogy behatóbban tanulmányozzák ezt a kérdést. A 2014-es évben fontos lépéseket tettünk meg ebben az irányban.

Júniusban zárult a Felszentelés Teológiai Tanulmányozó Bizottság két éves kutatási időszaka, melynek során a női személyek felszentelésének kérdésében igyekeztek közös nevezőre jutni. A tanulmányozás nyomán a Generál Konferencia Végrehajtó Bizottsága úgy döntött, hogy az idei évben megrendezett Generál Konferencia Ülésszakán napirendre tűzik ezt a kérdést.

A téma nehézségi foka ellenére az Adventista Egyház vezetői azon vágyuknak adtak hangot, hogy egységre törekedjenek, és arra bátorítják az egyháztagokat, hogy mindenki személyesen is tanulmányozza ezt a kérdést.

4. Átfogó szolgálat az egészség érdekében

Évekkel ezelőtt az egyház vezetői egy tervet készítettek, melynek célja az volt, hogy minden adventista gyülekezet váljék egy egészségügyi központtá ott, ahol van. A kezdeményezés 2014 nyarán kapott nagyobb lendületet, amikor 81 ország képviselőjében 1150 személy vett részt a svájci Genfben, az Egészségügyi Osztály szervezte értekezleten, ahol megtanulhatták, hogyan kezdeményezzenek gyülekezeteikben egészségügyi programot.

A terv célja, Krisztus példáját követve, lelki és testi gyógyulást felkínálni főzőtanfolyamok, egészség-klubok, stressz-ellenes programok és dohányzásleszoktató tanfolyamok által.

5. A legrégebbi adventista kiadóhivatalok átszervezése

A *Review and Herald* és a *Pacific Press* kiadóhivatalok jóváhagyták egy,

a 153 éves adventista kiadványok történelmének eddigi legátfogóbb átszervezési tervét. Az új rendszerben nagyobb hangsúlyt fektetnek majd az internetes jelenlétnak és a digitális formátumoknak, és ennek érdekében hosszú távú stratégiákat dolgoznak ki.

Az átszervezés nyomán a súlyos anyagi gondokkal küzdő *Review and Herald* beszüntette tevékenységét. Az alkalmazottak egy része, valamint a felszerelés átkerült a *Pacific Press* Kiadóhoz, amely így az Észak-Amerikai Divízió egyik intézményévé vált.

6. Fejlesztések az Észak-Amerikai Divízióban

Az Észak-Amerikai Divízió csupán 25 évvel ezelőtt vált külön adminisztratív entitássá, és 2014-ben máris saját intézményeket tudhat magáénak. A divízió júliusban átvette a *Pacific Press* Kiadót, novemberben pedig megkapta a jóváhagyást az Oakwood Egyetem fölötti ellenőrzésre. Korábban mindkét intézmény a Generál Konferencia irányítása alatt állt. Ennek következtében az Észak-Amerikai Divízió is felsorakozik a többi tizenkét divízióhoz, melyek zöme szintén rendelkezik saját kiadóhivatallal és egyetemmel.

7. Az adventista vezetők újra állást foglaltak a teremtés mellett

A női személyek felszentelése mellett a 2014-es évben egy másik, hasonlóan vitatott kérdés volt a témája annak a dokumentumnak, amely egyházi vezetők, kutatók és tanárok több nyilatkozatát tartalmazza, akik kiállnak a Biblia azon tanítása mellett, miszerint a földön az élet csupán néhány ezer évvel ezelőtt jelent meg.

Ted Wilson testvér, a Hetednapi Adventista Egyház elnöke a 2014. augusztus 15-én, az „Értekezlet a tudományról és a Bibliáról” című rendezvény keretén belül tartott beszédében ismertette egyházunk álláspontját. Wilson testvér többek között kijelentette, hogy nem kellene hetednapi adventistának

nevezzék magukat, és nem is kellene egyházi intézményekben dolgozzanak azok a tanárok, akik azt állítják, hogy az élet a földön több millió évvel ezelőtt jelent meg.

További felszólalók, biológusok, geológusok és teológusok tudományos és

teológiai adatokkal támasztották alá az élet megjelenésének csupán pár ezer évre tehető időpontját. Michael L. Ryan, a Hetednap Adventista Egyház egyik alelnöke arra bátorította a jelenlevőket, hogy kövessék Mózes és Dániel példáját, akik úgy befolyásolták az

akkori világot, hogy elutasították a széles körben elterjedt felfogásokat, és az egyedüli igaz Istenben, az ég és a föld Teremtőjében hittek.

*Andrew McChesney,
Adventist Review,
2014. december 29.*

■ NYUGVÓRA TÉRT

Ionelia Stama .....

A Galac megyei Slobozia-Corni faluban, 1964. október 27-én, az Ifrim Maria és Ioan családjában megszületett a második kislány. Az édesapa nagyon vágyott egy fiúgyermekre, ezért is nevezte el a születendő gyermeket Ioneliának. A keresztény szülők mindent megtettek a gyermek szép neveléséért, bár az akkori rendszerben ez nem volt könnyű. Ioneliát nehéz próba érte, amikor felszólították, hogy szombaton is járjon iskolába, ám ő hűségesen maradt Jézushoz, és nem félt a következményektől.

Tizennyolc éves korában a Galac megyei Matca helység adventista gyü-

lekezetében kötött szövetséget az Úrral. Többen is tanácsolták neki, hogy még várjon a keresztséggel, mert akkoriban az imaterem épülőfélben volt, ő azonban kitartott szándéka mellett, és Mirea Ioan lelkész az építőállványok között keresztelte meg őt 1982. január 2-án. Ionelia oda-szentelődése a mennyei tervnek megfelelő imák eredménye volt.

2001. május 27-én házasságot kötött Sorin Stama testvérral, akivel 13 évet töltöttek együtt. Ionelia szívesen dicsőítette énekek és szavatok által az Urat. Igyekezett mindent a legszebben, az Úr félelmében és az emberek iránti

szerezzéssel elvégezni. A fővárosi Labirint gyülekezet tagja volt, és éveken át a Viața și Sănătatea Kiadónál dolgozott. Mindenki értékelte hűségét és lelkiismeretességét.

Szembeállt az élet nehézségeivel, ám végül ő maradt alul. Ötven éves korában, 2014. szeptember 17-én az Úr egy szívroham által hívta nyugvóra. Egy szomorú családot, fájdalomtól meggyötört férjet és a munkatársait hagyta hátra, akiknek nagyon hiányzik. Fájdalmas ez a nagy veszteség, ám nem csüggedünk, mivel rendelkezünk a mielőbbi viszontlátás reményével. Amikor majd Jézus visszajön, vége lesz a könnyeknek és a fájdalomnak, Erről biztosít bennünket Jel 21:4 verse is. Várjuk a viszontlátás nagy napját, hogy többé semmi se válasszon el bennünket szereteteinktől.

Livia Crișan .....

Livia Crișan (szül. Henț) 1929. április 1-jén született egy kilencgyermekes család negyedik gyermekeként.

Elfogadta az advent hitet, majd 1948-ban szövetséget kötött Istenel. Traian Crișannal 1952. június 6-án

lépett házasságra. Egy fiúk született: Sorin.

A férje oldalán ismerte meg a lelkeszi szolgálat örömeit és nehézségeit. Bánátnál átkerültek Moldva északi területeire, hogy ott szolgálják az embereket és hirdessék a hármasság üzenetét. 1956-tól kezdődően Livia Crișan tizenhét éven át támogatta férjét, aki a következő körzetekben szolgált: Dorohoi, Moinești, Onești, Rădăuți.

Aztán 1973-ban az Úr elszólította a férjet, és Livia Crișan azóta várja a viszontlátás pillanatát. Hűséges, türelmes, szerető felség és édesanya volt. Örömmel és odaadással szolgálta családját és a gyülekezetet.

2014. szeptember 20-án az Arad megyei Seprős községben fejezte be rövid szenvedés után földi „futását”. A feltámadás, valamint szeretett Megváltójával és a szereteteivel való találkozás reményében hunyta le szemét.

JÉZUS ÉLETE* – egy könyv minden otthonba

Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!

(1Kor 16:14)

Lee Strobel mesélte, hogy *Szónoklat a hit ügyében* című könyve kéziratának előkészítésekor interjú készített a híres ateistával, Charles Templetonnal. Templeton fiatal korában lelkész, Billy Graham barátja és munkatársa volt, de később, kételyektől gyötörve megkérdőjelezte a Biblia szavahihetőségét és Isten létezését, feladta a lelkészi hivatást és az Istenbe vetett hit kigúnyolásának híres egyénisége lett. A fent említett interjú alkalmával Templeton kifejtette már fél évszázad óta jól ismert nézeteit, amikor egy adott pillanatban Strobel nekiszegte a kérdést: „Mi a véleményed Jézus Krisztusról?” Abban a pillanatban az egész addigi beszélgetés irányt váltott. Templeton hangja megváltozott, beszéde komoly, mély hangnemre váltott, szavai megritkultak, választékosabbá váltak, nosztalgikus légkör kerítette hatalmába: „Ő volt a legmagasztosabb emberi lény, aki valaha élt ezen a földön. Egy erkölcsi géniusz volt. Hát, igen... Minden jót, minden értéket, minden tisztaságot, amit ismerek, Jézustól tanultam. Igen... igen... voltak még csodálatos emberek a történelemben, de Jézus, az Jézus. Ő a legfontosabb lény, aki valaha létezett.” Strobel megjegyezte: „Nos, erre egyáltalán nem számítottam.” Rövid szünet után Templeton sírástól elcsukló hangon suttozta: „De... én... elveszítettem... Őt.” Évtizedek óta próbálta meggyőzni az embereket és önmagát arról, hogy a kereszténységnek nincs értelme, de nem sikerült megszabadulnia Jézus Krisztus befolyásától, amely végigkísérte életét. A név hallatán – Jézus Krisztus – megelevenedtek emlékei, melyek közül a legfájdalmasabb Jézus megtagadása, elárulása volt.

Egy könyv, amely megváltoztatott és folyamatosan megváltoztat sok életsorsot

Az előttünk álló időszakban, a Biblia mellett a *Jézus élete* című könyv, az evangéliumok magyarázata az, melynek célja közelebb vonni szívünkhöz Megváltó Jézus Krisztusunkat. Ez a könyv már bizonyítottan ihletforrásként és világhosszúként szolgált az olvasóknak szerte a világon, mivel több mint 60 nyelvre fordították le, és több millió példányban terjesztették.

A könyv oldalain Isten megismerésének bizonyítékait találjuk, a Személyt, aki által Isten nyilvánkoztatja nekünk önmagát: Jézus Krisztust. „Isten megismerése annyi, mint szeretni Őt” (15. old.). Ebben a könyvben Jézus életrajzát olvashatjuk, Aki az emberiség legnagyobb lelki vezetője, a példaértékű Ember, Isten Fia és a világ Megváltója. A könyv bemutatja Jézus életét, amely az egész örökkévalóságot magában foglalja, a jó és a gonosz, a Krisztus és Sátán között dúló nagy küzdelem összefüggésében.

A könyv nem csak részletekbe menő jelenekeket mutat be Jézus életéből, hanem segít annyira megismerkedni ezekkel, hogy úgy érezzük, mintha mi is szemtanúi lennénk az eseményeknek. Ugyanakkor minden egyes mozzanat mély lelki értelmét is megmagyarázza. A benne található szellemiség az, amelyre legjobban szükség van a lelkünknek. Irodalmi szépsége, gondos nyelvezete és stílusa abból az odafigyelésből fakad, amellyel a szerző, Ellen G. White viszonyult ehhez a kérdéshez. Ez volt kedvenc témája, mint vallotta a *Válogatott bizonyágtételek* című könyvben (97. old.): „Egyedüli témám mind

a szószéken, mind magánbeszélgetéseimben és írásaimban, Jézus élete.” Ez az elsődleges oka annak, hogy annyira élethűen és családiasan beszél Jézus Krisztusról. Sokak szerint ez a könyv valószínű irodalmi és lelki remekmű. Ezért szól ma újból a meghívás, hogy olvassuk el, vagy olvassuk újra ezt a könyvet.

A Jézus élete könyv története

Minden könyvnek megvan a maga története. Minden könyv háttérében egy gondolat áll, egy vágy, egy szükséglet, valamint valakinek a szándéka és akarata, hogy leírja mindazt, ami foglalkoztatja, és ami szerinte mások számára is fontos közlendő. Nem ismerhetjük teljes egészében a könyv történetét, annak minden részletét, csak annyit tudhatunk róla, amennyit megírása idején feljegyeztek, és ami a történelem folyamán ránk maradt, hogy még jobban értékelhessük ezt a csodálatos lelki örökséget.

A könyv, a maga 87 fejezetével nem úgy íródott, ahogy ma elképzelnénk, az első fejezetről az utolsóig megszakítás nélkül. Az 1858-as év kimagaslónak bizonyult Ellen G. White életében, ugyanis akkor kapta a Krisztus és Sátán között dúló nagy küzdelemmel kapcsolatos fontos látomást. Ez a harc a mennyben kezdődött és ezen a földön is folytatódik. Ennek megértése volt Ellen G. White írásainak célja és összekötő eleme. Ugyanabban az évben adta ki első könyvét *Lelki ajándékok* címmel, melyben több oldalon keresztül foglalkozott Jézus életének bemutatásával. Magyar nyelven a könyv a *Tapasztalatok és látomások* egy részét képezi. Számos cikket, levelet, kéziratot szentelt ennek a témának különösen a *Prófétaság Lelke* sorozat 2. és 3. kötetében, mely 1877-ben látott napvilágot Battle Creekben.

1891-ben meghívást kapott Ausztráliába, hogy ott is végezzen missziómunkát. Amikor kevéske csomagjával elhagyta San Franciscót, a fent említett sorozat két kötetét is magával vitte, melyben több száz oldalt szentel Jézus életének. Egyik barátnőjének, Lucinda Hallnak címzett levelében beszélt arról a vágyáról, amely hosszú útja során fogalmazódott meg benne, és pedig, hogy egy teljes könyvet szenteljen Jézus életének bemutatására. „Szeretnék egy kis időt az elmélkedésre és imádkozásra, miközben ezt a munkát végzem... Ez egy hatalmas feladat, és úgy érzem, mintha minden nap Istenhez kiáltanék, hogy a Szentlélek segítsen helyesen véghezvinni” (1876/59. levél).

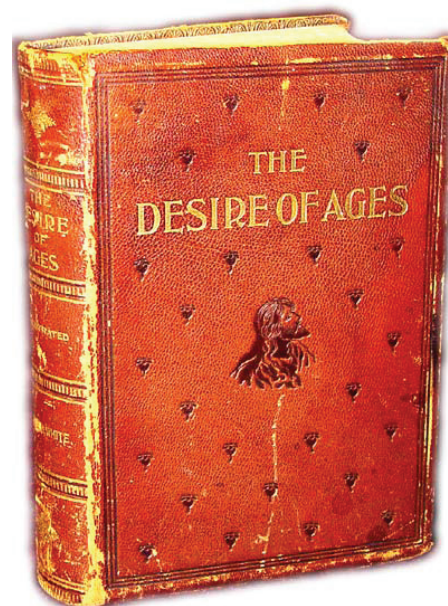
Levelezéseiből is kitűnik, hogy ezt tekintette élete legnagyobb kihívásának. Rettegett attól,

hogy nem tudja megfelelő szavakkal kifejezni Jézus Krisztus nagyságát. „Reszketve állok Isten elé. Nem tudom, hogyan beszéljek vagy írjak az engesztelő áldozat magasztos témájáról. Nem tudom, hogyan tudnám azzal az élő erővel bemutatni a kérdést, ahogyan azt elem tárták. Remegek a félelemtől, nehogy valamiképpen olcsó, közönséges szavaimmal csökkentsem a nagy megváltási terv értékét. Lelkemet elborítja az ámulat és a tisztelet Isten előtt, és felkiáltok: ki képes teljesíteni mindezeket?” (*Válogatott bizonyosságtételek*, 95. old.)

Szenvedésben született könyv

A könyv olvasása közben nem szabad elfelejtenünk, hogy milyen körülmények között íródott. Mindenki előtt ismert, hogy számos irodalmi remekmű, vers, himnusz és más írás a szenvedés üllőjén született.

Nem sokkal Ausztráliába érkezése után, Ellen G. White szervezetét megpróbálta a reuma. A mállária csak fokozta fájdalmait. Ez a szenvedés, élete egyik legnagyobb megpróbáltatása, majdnem egy évig tartott. Ez idő alatt negatív érzésekkel is küzdött, mert nem tudta elhagyni lakását, s nem látogathatta a gyülekezeteket. Saját bevallása szerint ez az állapot addig tartott, míg nem „megértettem, hogy a szenvedés Isten tervének a része. Felfedeztem, hogy egy bizonyos testtartásban, olykor ülő-, máskor fekvő helyzetben, tudom használni eltorzult kezemet, és fájdalmaim ellenére meglehetősen sokat tudok írni. Amióta ebbe az országba érkeztem, 1600 oldalt sikerült megírnom...” Éjszakánként virrasztott a fájdalom miatt: „Felébredek fél kettőkor és Jézus Krisztus nevében Istenhez emelem imám. Testileg gyenge vagyok, fejfájás gyötör és a bal szememmel nem látok jól. Amikor Jézus életéről írok, nagyon nyugtalan vagyok. Elfelejték megfelelően lélegezni. Nem tudom elviselni az érzések hevességét, melyek hatalmukba kerítenek, amikor arra gondolok, hogy mennyit szenvedett Krisztus itt a földön” (*Válogatott bizonyosságtételek*, 98. old.).

Adomány

A 92 éves Minnie Bernard testvérő, a Pacific Press Kiadó volt munkatársa, nemrég elhozta a kiadóba a Jézus élete első kiadásának egyik példányát. Ez a ritka, 1898-ban nyomtatott kötet bőrkötésű, aranyozott lapszélekkel és aranyozott betűkkel. A borítóra Krisztus képmását metszették fekete tintával. Bernard testvérő volt a könyv első és egyedüli tulajdonosa annak kiadása óta. Becsléseik szerint egy ilyen kötet akkor körülbelül 100 dollárba került (kb. 350 RON).

*„A Jézus élete Krisztus legszebb
életrajza a Biblia mellett. Ez a könyv
döntő módon befolyásolta életemet.
Ajánljuk bárkinek, akinek beszélünk Jézusról.”*

(Ted Wilson, a Hetednapos Adventista Egyház elnöke)

*Ez a fénykép 1878-ban készült, Ellen White életének abban az időszakában, amikor Krisztus szenvedéseiről írt a *Jézus élete* (A Világ Reménye) című könyvhöz. Amit írt, lelkileg nagyon meghatározó volt számára. A ruháján látható fekete szegély az egyik módja volt annak, ahogyan ő kifejezte a Megváltó szenvedésének átélését.*

A *Jézus élete* című könyv legsodálatosabb részeit ilyen körülmények között írta, amikor nem hagyhatta el a házat, sőt, ágyban kellett fekdünie. Annyira választékos nyelvezetének titka betegágán írt szavaiból derül ki: „Jézus, az Ő szentségében, annyira közel volt hozzám.”

A könyv forrásanyaga

Ellen G. White hatalmas könyvtárral rendelkezett, több mint 1300 kötet állt a polcain, ami bizonyítja, hogy nemcsak írt, hanem olvasott is. Több mint 20 könyve szólt Jézus életéről, de amikor elutazott Ausztráliába, nem vihette magával a könyvtárát. A *Jézus élete* című könyvben találunk olyan gondolatokat, amelyek más szerzők munkáiban is feltűnnek, ő azonban soha nem volt ezeknek a gondolatoknak rabja, hanem ellenkezőleg, mélyebb értelemmel látta el azokat. A könyv megírásának legfőbb forrása a Biblia volt. Egy másik lényeges forrást látomásai jelentették, melyekben elé tárultak bizonyos események Jézus életéből, különösen a keresztre feszítéssel kapcsolatban. Ezekről így vallott: „Az elárulás, az ítélet és a keresztre feszítés minden mozzanata lezajlott a szemem előtt” (1889/14. levél).

„Csodálatos mennyei események jelentek meg előttem Jézus életéből, majd újból fájdalmas pillanatok, amelyek nem mindig voltak kellemesek Számára, s ezek mély fájdalommal járták át a szívemet” (1900/93. MS).

Feltevődik a kérdés, hogy honnan volt Ellen G. White-nak olyan gazdag képzelőereje. Beszél a kereszten megtért latorról, Jézus befolyásáról ezen ember életére, valamint arról, ahogyan ez a lator Krisztus pártjára állt, amikor mindenki elhagyta Őt. Beszél a feltámadás pillanatáról: „Erős angyalok őrizték a sírt és várták, hogy köszönthessék az élet Urát.” A leírás magával ragadó, s annyira részletes, hogy csak egy szemtanú írhatta volna le ilyen aprólékosan. Következésképpen, ez nem pusztán még egy könyv, amely bemutatja Jézus Krisztus életét, munkásságát, halálát, feltámadását és mennybemenetelét, hanem Isten Szentlelke által ihletett írás.

A Jézus élete kiadása

A *Jézus élete* nyomdai előkészítésében és kiadásában fontos szerepet töltött be Ellen G. White titkárnője, Marian Davis, aki 25 éven keresztül értékes segítője volt. Együtt utaztak Ausztráliába, s odaérve Marian azonnal elkezdett dolgozni ennek a tervnek a kivitelezésén.

Hihetetlen vizuális memóriája volt, észben tartotta, hogy a témával kapcsolatos bizonyos idézetek hol fordulnak még elő folyóiratokban, levelekben vagy más kéziratokban, és fejezetekbe rendszerezte őket. Ellen G. White beszélt arról a szenvedélyről, amellyel a hölgy belevetette magát a munkába: „Marian elkér tőlem minden levelet, amelyet írok, hogy átolvasva azokat felfedezzen bennük minden gondolatot, amelyet a *Jézus élete* megírásakor felhasználhatunk. Az összes lehetséges forrásból mindent összegyűjtött Jézus tanítványaihoz intézett tanításaival kapcsolatban” (*Az adventista pionírok csodálatos tapasztalatai*, 2. köt., 161. old.)

Miközben Ellen G. White megírta a hiányzó fejezeteket, Marian akkora mennyiségű anyagot gyűjtött össze, hogy lehetetlen volt mindent egyetlen könyvben kiadni, így amellet, amit ma egyetlen kötetként (*Jézus élete*) ismerünk, további két könyvet készítettek elő kiadásra: *Gondolatok a hegyibeszédről* és *Krisztus példázatai*.

Az írógép egy adott pillanatban felmondta a szolgálatot. Mivel nem volt pénzük új írógépre, a két hölgy, Ellen és Marian letérdeltek és imában Isten elé tárták nagy szükségüket. Másnap Ellen G. White levelet kapott egy ismerősétől, amelyben a jelentős pénzösszeg mellett az a megjegyzés állt, hogy az összeget egy új írógép vásárlására kell fordítaniuk. 1898-ban, hat év megfeszített munkája után, a kézirat eljutott a Pacific Press Kiadóhoz, majd ugyanazon év december 10-én csomag érkezett az ausztráliai Sunnyside-ba a *Jézus élete* könyv első példányaival (angol nyelven: *Desire of Ages*). Határtalan öröm volt, dicsérték Istent a nagy álom megvalósulásáért.

Egy könyv minden otthonba

Amikor Ellen G. White erről a tervéről beszélt és ennek megvalósításán dolgozott, elsősorban nem az egyház tagjaihoz szólt. A könyv másik négy kötet kíséretében egy teljes sorozat része, mellyel kapcsolatban ez volt a szerző kívánsága: „Istennek terve, hogy minden otthonban ott lássa a *Jézus élete* című könyvet. Ebben található az a fény és világosság, amelyet Ő árasztott erre a világra.”

A Román Unió bizottságának határozata értelmében ez lesz a 2015-ös év missziós könyve. Előkészítettek egy összevont változatot a legfontosabb fejezetekkel, Jézus életének legkimagaslóbb eseményeivel, melyet hazánk minél több otthonába el kell juttatnunk. A kiadvány címe: *Velünk az Isten*. Egy színes, képekkel ellátott vál-

„*Feleségemmel, Teenie-vel együtt éveken keresztül gyakoroltuk, hogy közösen kiválasztottunk egy áhítatos könyvet, amelyet aztán hangosan felolvastunk egymásnak. Most a **Jézus élete** van soron, amely megváltoztatta az életünket. Miközben olvassuk, Jézus egyre valóságosabbá válik számunkra. Csodálattal tölt el szeretete, és csodálva szemléljük hatalmát. A Szentlélek újból meggyőzött arról, hogy Jézus valóban a mi szerető Megváltónk és Urunk, Aki megváltoztatja az életünket.*”

(Mark Finley)

tozaton is dolgoznak, melynek kiadására a következő év első felében kerül majd sor, s mely megőrzi az angol eredeti címet Aggeus 2:7 versére alapozva: *Akire századok óta vártunk*.

S aki ezt a könyvet majd elolvassa, Templetonhoz hasonlóan nem maradhat közömbös a könyv lapjairól megismert Jézus Krisztus, a világgal Megváltója iránt.

A számtalan bizonyosságtételből említsünk meg egyet ezzel kapcsolatban:

Egy hölgy kezelésre jelentkezett országunk egyik egészségközpontjában. Nem mutatott érdeklődést a vallásos tárgyú könyvek iránt, azonban egy könyvevangélista unszolására elhatározta, hogy megvásárolja a *Jézus élete* című könyvet. Mindez 2014-ben történt. Néhány nap elteltével a következő üzenetet küldte annak, akinek a javaslatára végül megvásárolta a könyvet: „Amikor a *Jézus élete* című könyvet a lélek balzsamként és a jó éjszakai alvás biztos gyógyszerként mutattad be, elhatároztam, hogy megvásárolom. Igazad volt, mert gyógyírt kínál mindenre. Nem tudom letenni a kezemből, és amikor házimunkám elvégzése miatt mégis leteszem, csak azon jár az eszem, hogy mikor olvashatom újra. Soha nem gondoltam volna, hogy a húsvéti ünnepe asztaltól, a vendégek zsongásától távol, egy könyvvel a kezemben boldogabb leszek, mint bármikor. Köszönöm Istennek, hogy a megfelelő szavakat adta a szádba egy héttel ezelőtt, amikor bemutattad nekem ezt a könyvet. Az Úr áldását kívánom számodra!” ■

Ioan Câmpian-Tătar
igazgató, Kiadói Osztály,
Román Unió

A Könyv iránytűje

Egy világegyetem kapuja

Kezdetben volt az Ige. Aztán az Ige testté lett és közöttünk lakozott. S tettei láttán az emberek meglátták annak dicsőségét, Aki elküldte Őt. Annyira magasztos volt az Ő lakozása kortársai között, hogy a világ nem is állt készen arra, hogy szavakban kifejezze az eseményt. Azonban könyvek íródtak, amelyeket mi a *Biblia* közös névvel illetünk. S benne találjuk meg azokat az ablakokat, amelyeket Isten nyitott meg a korlátozott felfogások legyőzésére, és azért, hogy a hitnek alapul szolgáljon.

És mindezt szavak által. Így a könyv egy lehetetlennek tűnő híddá változott időn át, életek között, a történelmek és a világegyetemek között átjárható kapuvá. S ha valamelyiken átlépsz, a szerző bevezet saját univerzumába. De honnan kell kezdened megismerni azt? Honnan kezd el az első lépést, és hová jutsz? Vajon nem túl régen íródtak ezek a könyvek, talán túl szokatlanul, és ezért nem sikerül a szerzővel egy szón hídton járni?

A könyv és @-könyv

Az Adventista Teológiai Intézet könyvtárában van néhány nagyon régi Biblia. A legrégebbi az 1685-ös kiadású Genfi Biblia. Vigyázva próbáltam felnyitni a fedőlappját, s látva a „rágott” lap-széleket, arra gondoltam, hogy nyomtatási ideje sokkal közelebb volt a Guttenberg-pillanathoz, mint a jelenhez. Az utóbbi időben mintha hasonló pillanatot élnénk át az információs technológiák terjedésében, azonban stabilizációs kilátások nélkül. Mielőtt megpróbálnánk előrelátni ezt az esetleges stabilizálást, teljes bizonyossággal kell megemlítenünk ezt a pillanatot: a kommunikációs eszközök és az információközlés folyamatos változását és szerteágazását. Az utóbbi évtizedek számos technológiai újítása nagyon sokféle módszer elterjedéséhez vezetett, amelyek által egy könyv tartalmát közölni lehet.

Ennek következtében, ha ma egy információs technológiában jártas személynek felajánlasz valamit, egy kérdéssel válaszol, és arról érdeklődik, hogy milyen formátumban van az a bizonyos

könyv. Pál apostol idejében a könyvet papirusz-tekerésre írták, vagy ha minőségi műről volt szó, akkor pergamenre. Ma egyre több formátum létezik, és sokkal könnyebb a különböző formátumok közötti átjárhatóság. Az információhoz való hozzáférés mutatója, főleg nyugaton, egyre inkább a szabadság és a nagy mennyiségek felé mozdul el.

S ha az információs környezet már túlszűfolt, akkor van-e még értelme annak, hogy én is hozzájáruljak sikeréhez? Egyáltalán számít-e még az én olvasmány kínálatom? Az elektronikus posta használói számára a nem kívánt és nem igényelt információkhoz a *spam/junk*¹ fogalmak társulnak, s ezek a nem kívánt reklámok általában a szemétládába kerülnek. Azonban a haszontalan információktól való megszabadulás néha félelmet okoz, mivel megnehezíti az olyan levelek, üzenetek felfedezését, amelyek igazán fontosak lehetnek. Ezért készültek a szűrők, amelyek szelektálják az értékes dolgokat, de az előítéletekhez hasonlóan néha tévednek – vagy megengedik egy szemétnak, hogy napfényre kerüljön, vagy a fontos üzeneteket egy kalap alá sorolják a szeméttel. Ezért veszélyes tehát az *információs szemét* kategóriába lépni, mert így nem biztos, hogy eléred a címzettet.

A kommunikáció a figyelemfelkeltésért vívott háborúvá válhat, mint ahogy beszél erről Benone Burtescu költő is: *a világ kalmárjai harcognak a pillanataidért*, és minden egyes figyelemért egy újabb kommunikációs eszközt hoznak létre, és egyre többet (szándékos a felsorolás): hangskönyv, amelyet hallgathatsz autóban, ott-hon, számítógépen, sportolás közben, bármikor; elektronikus könyv, amelyet olvashatsz a (víz-álló) telefonodon, a táblagépen, számítógépen, e-book-on, de az elektronikus könyv tartalmát szükség esetén felolvashatja egy virtuális asszisztens is, ha foglalt a szemed és a kezed. Tökéletesnek tűnik az olvasás bombázása, ami lényegében válaszként jelent meg az ember örökös kíváncsiságára (Préd 1:8).

S eme heves támadás megfékezésére próbálkozva sokan lemondanak mindenféle állandó és

Laurențiu Nistor,
az Adventista
Teológiai Intézet
főkönyvtárosa

mélységes olvasási formáról. És veszítenek. Veszítenek ösztönzést és bizalmat; rájuk váró jobb világot.

Várt emberek és könyveik

Az ítéloképességet azonban nem nyelte el teljesen a marketing. A szokásokat nevelni lehet, mint ahogyan az információs fogyasztást is.² Habár a digitális környezet sokkal könnyebben teremt kapcsolatot a terek között, és hozzáférést nyújt a különben nehezen elérhető tartalomhoz, a kutatók szerint a borítóval ellátott, papírra nyomtatott könyvek jelentik a mélységes tanulás legjobb eszközeit.³ A gyerekek és a fiatalok kedvenc könyveiket igyekeznek nyomtatott formában elolvasni.⁴

Az érdektelenségnek számos oka lehet: felületesség és olyan információkhoz való hozzáférés, amellyel az olvasó meg van szokva, melyek csökkentik az értelmi erőnlétet, amely különben szükséges lenne egy folyamatos és mélységes olvasáshoz; növekszik az olvasásban való csalódás eshetősége – olyan könyvek miatt, melyek nem felelnek meg az elvárásoknak, s az ember (még) szegényebbé válik az olvasással való próbálkozás nyomán, és kevésbé hajlamos egy újabb könyv elolvasására vállalkozni.

A csalódás a másik emberbe vetett bizalom válságát idézi elő, és növeli az önbizalmat, mivel már nem következik be az olvasó és a szerző ajánlásainak találkozása, a személyes vélemények nem kerülnek elemzésre az olvasási párbeszédben, ellenben a folyamat minden megismétlésekor csak újra megemlítődnek. S így a jó ígéretek már nem jutnak el a címzetthez. A folyamatnak tragikus előzménye van: Jézus Krisztus idejében a zsidó vezetők összetévesztették saját véleményüket a Szentírás mennyei üzenetével, aminek a tanulmányozása Istenre és nem rájuk kellett volna, hogy mutasson (Jn 5:43-47).

Mekkora az esélye, hogy elkerüljük ezt a bukást? Hogyan tehetjük életünk értékes könyveit találkozókká, amelyeket megérdemelnek a körülöttünk élők?

Dolgoznunk kell a bizalom újjáépítésén, hogy újra megtaláljuk az ösztönzést. Az olvasó bizalma létfontosságú. S akkor az iránytű nem magunk, hanem mások felé fog mutatni, mivel az olvasásban az olvasó is nyújt valamit, éspedig a szentelt idő által hitelt a könyvnek. Lehet a könyv ismeretlen, ám egy ismerősnek időt és bizalmat nyújt, mivel az idő felhasználásának módját kínálja fel, tehát érdemes elolvasni. S ha beigazolódnak az ajánlása, miszerint *Ez a könyv megérdemli a te idődet*, akkor kész leszel párbeszédbe elegendni a szerzővel, mert megérte a befektetést. Ez nem olyan találkozás lesz, amelyről csalódottan távozol.

Ezért tehát, egy sikeres könyvajánlat első feltétele az, hogy jól kell ismerned a könyv tartalmát, és ismerned kell azt is, akinek felajánlod (a bizalmát kell élvezned). A következő feltétel pedig az elsőbből ered: szükség van bizonyágtételre – el kell mondanod, hogy számodra mit jelentett a találkozás azzal a könyvvel. Ha szeretnéd ajánlani valakinek az *Egy más világ hangjai*, az *Örömtől meglepve*, vagy a *Jézus élete* című könyveket, akkor légy nagylelkű, mert nem csak egy szórólapot kínálsz, hanem az illetőnek a könyv által egy kapcsolatot is – kapcsolatot a szerzők által megélt univerzummal, amelyet megismerhetünk mi, az olvasók is, s végül megismerhetjük a másféle életet Krisztusban. ■

1. Angol kifejezés, jelentése: reklámokat tartalmazó, nem igényelt elektronikus levél.

2. Clay Johnson, *The Information Diet*, O'Reilly Media, Sebastopol, 2012.

3. Anne Mangen, Bente R. Walgermo, Kolbjørn Brønne, *Reading linear texts on paper versus computer screen: Effects on reading comprehension*, International Journal of Educational Research, 58, 2013, 61–68, www.kau.se

4. Lorraine Shanley, *Nielsen's Children's Book Summit*, december 15., www.publishingtrends.com

Tűzben

Ez a cikk megjelent az *Adventist Review* 2014/3. számában

Atizenhatodik században a spanyol konkviztádorok jelentést tettek Spanyolország királyának Peru – szülőhazám – hihetetlen szépségeiről és mesés gazdagságáról. Egyszerűen elakadt a szavuk és csak csodálni tudták a tömör aranylemezekkel borított Nap-templomot. A templom nap-díszítésének sugari drágakövekkel voltak kirakva. Amikor keleten felkelt a Nap és rávilágított az aranyborításra, a visszaverődő fény egy pillanatra megvakította a szemlélőt.

A gyarmatosítók megcsodálhatták a tömör aranyból, valós méretekben elkészített fákat, embereket és lámákat. A faágakon szintén aranyból, ezüsből és drágakövekből készült madarak, gyümölcsök, virágok és lepkék voltak.

Négy évszázaddal később

Négy száz évvel később azonban vajmi kevés volt még meg mindebből. Perut betegségek, erőszakhullám, gerillaháborúk tizedelték, s ezekről szóltak az újságok tudósításai is. A szülőhazámra zúdult tragikus események ellenére azonban az ország kezd újjáépülni, s a Hetednapos Adventista Egyház egy sosem látott fejlődésnek indult.

A Gondviselés Dél-Amerikában tapasztalt számos és csodálatos munkálkodása közül az egyik jelentősen meghatározta keresztényi életemet. A történet arról szól, ahogyan Isten irányította az eseményeket Peru északi részén.

Augustin Alva, az édesapám nem csupán a perui adventista iskola első végzőse volt, hanem az ország első adventista felszentelt lelkésze is. Fehér területre helyezték ki, az Andok lábánál fekvő gyönyörű városba, Trujillóba, amelyet a Csendes-óceán azürkék vizei mosnak.

Még mielőtt mi is a városba érkeztünk volna, édesapám megvásárolt egy régi, kétemeletes lakást egy hatalmas udvarral, ahová egy gyülekezetet és iskolát tervezett építeni.

Az istentiszteletet hónapokon át a házunk ebédlőjében tartottuk. A szombati nap reggel 8 órakor kezdődött a tanítók órájával. Kilenc órakor kezdődött a szombatiskola, majd 10 órakor a missziós óra. Az istentisztelet 11 órakor kezdődött, aztán délután 3 órakor kimentünk a városba irodalmat osztogatni, 5 órakor pedig az

önkéntes misszionáriusok óráját a szombatzárással kötöttük egybe.

Hétköznap is voltak gyülekezeti tevékenységek, melyek szintén a házunkban zajlottak. Hétfőn, kedden és csütörtökön édesapám esti tanfolyamokat tartott olyan egyháztagoknak, akik egyáltalán, vagy csak részben végezték el iskolai tanulmányaikat. Szerda este imaóra volt, péntek este pedig odaszentelődési és biznyságtévesi órát tartottak.

Láthatjátok, hogy az Alva család egész héten, de főleg szombaton a gyülekezeti tevékenységekkel volt elfoglalva. Mi azonban szerettük, amit csinálunk, és úgy éreztük, hogy előjog számunkra helyet adni a gyülekezetnek, míg felépül az imaház.

Furcsa érdeklődés az egyházi irodalom iránt

A városba érkezésünk után nem sokkal fiatalok egy csoportja kopogtatott be hozzánk. Elcsodálkoztunk, hogy adventista kiadványokat akarnak vásárolni. Ahogy telt az idő, egyre több ember érdeklődött irodalmunk iránt. El sem mondhatom, mennyire boldogok voltunk látni azt, hogy nem csak az ifjak, hanem szülők, nagyszülők, de még a kisgyerekek is megvásárolták a kiadványainkat.

Amikor kifogytunk az anyagokból, édesapám elment Limába az egyházterület székházához, és kérte, hogy az éjszakai autóbuszjáráttal még több irodalmat küldjenek. Nagyon boldogok voltunk, amikor megérkezett a szállítmány, és hálát adtunk az Úrnak a kiadványok eladásának meglepő sikeréért.

Egyik reggel meglátogattam a nagynénink, *Tia Rosa*. Nagyon kedves és nyílt teremtés volt, de egyben nagyon katolikus is. Kissé sértődöttnek tűnt, és a szokásos köszöntések után aggódva kérdezte meg:

– Ti adventista irodalmat árultok Trujillóban?
– Természetesen – válaszolták egyhangúan a szüleim.

– És tudjátok, hogy ezek az emberek miért vásárolják a kiadványokat? – kérdezte Rosa nagynéni.

– Hát, mert érdeklí őket a hetednapos adventista hit.

– Dehogy ezért. Ti nem olvastok újságot? Nem hallgatjátok a rádiót? Nem tudjátok, mi történik?

– Annyira el vagyunk foglalva a gyülekezeti tevékenységgel – mondta édesapám –, hogy nem maradt időnk az újságolvasásra, és a rádiót sem hallgatjuk.

Nagynéném értetlenül nézett ránk:

– Hát nem tudjátok, hogy ebben a városban tartják az *Eucharisztikus Kongresszust*, amelyre eljöttek vatikáni képviselők és katolikus elöljárók is?

Aztán nyomatékos hangon folytatta:

– Ez a kongresszus utolsó hete, és vasárnap 15 órákor, amikor zárul a találkozó, hatalmas összeget adnak azoknak, akik a legtöbb adventista kiadványt szedték össze. S ez nem minden, mert a találkozó végén egy hatalmas tüzet raknak, ahol elégetik a könyveiteket.

Továbbra is árusítjuk az irodalmat

A szüleim megrökönyödve, szótlánul álltak. Végül édesanyám törte meg a csendet:

– Nos, ha ők azért vásárolják az irodalmunkat, hogy elégezzék, akkor talán nem kellene tovább árusítanunk.

Ezután megbeszélték a dolgot édesapámmal, aki sajátos elszántságával így szólt:

– Nem! Továbbra is árusítjuk a könyveinket, mert tudjuk, hogy az Úr velünk van.

Rosa néni értetlenül integetve távozott.

Nőtték az eladások és a bevételek. A kongresszus utolsó hetében különböző korosztályú emberek özönlöttek el a házunkat. Kora reggeltől késő estig jöttek, mígnem minden könyv, folyóirat és brosúra elfogyott.

Ima mennyei beavatkozásért

Szombat reggel édesapám közölte a gyülekezet tagjaival a megrázó hírt.

– Kiadványainkat el akarják égetni. Egyházunk gúny tárgyává lesz, és Istent meggyalázzák. Barátaim, ez nem igazságos. Egyetlen módja van a győzelemnek, s ez az ima és a böjt. Én nem ismerek más utat.

Határozott *amen* volt a gyülekezet válasza.

A közösség azonnal öt kisebb imacsoportra oszlott. A nap minden órájában, éjjel és nappal valaki a mennyhez imádkozott szabadításért. Házunk ajtaját nem zártuk be, s azon az éjszakán a gyülekezeti tagok folyamatosan jöttek imádkozni.

Amikor láttuk hajnalban feljönni a csodálatos Napot, akkor tudtuk, hogy a nagy esemény gyors léptekkel közeleg.

A tűz

Délután 3 órákor aztán bekapcsoltuk az öreg rádiót, hogy meghallgassuk a katolikus kong-

resszus befejezését. A nagy eseményre emberek ezrei gyűltek össze a székesegyház előtti téren. Felhangzott a város püspökének erőteljes hangja, amint üdvözölte a híveket. Mély lélegzetet vett, és a következő bejelentést tette:

– Most pedig el fogjuk égetni az eretnekek kiadványait, mert, amint tudjátok, a hetednap iadvén... – s itt elhallgatott.

Nem tudtuk, hogy mi történik. Azt gondoltuk, hogy a jó öreg készülék mondta fel a szolgálatot. Kissé meg is rázogattuk, de mindhiába. A furcsa szünet után népzenét kezdtek sugározni, ám egy szó sem esett a kongresszusról. Feszülten várakoztunk. Mi történhetett?

Néhány perc múlva fiatalok egy csoportja érkezett szaladva a szertartásról. Lélegzetvisszafojtva újságolták:

– Tudjátok, mi történt? A püspök nem tudta befejezni a mondatát. Megingott és összeesett. Azonnal mentőbe tették, de mielőtt kórházba értek vele, már meghalt.

A katedrális előtt álló papok megrémültek, megrettentek. Senkinek sem volt már mersze gyufához nyúlni és felgyújtani az adventista kiadványainkat. Az összegyűlt tömeg lassan, tétozva egyre közelebb került a hatalmas rakáshoz, és kezdték elvenni a kiadványokat. Aztán egyre bátrabban válogattak a folyóiratok, könyvek, brosrák és szórólapok között, míg teljesen eltűnt a hatalmas rakás. Az emberek kíváncsiak voltak azokra a kiadványokra, amelyeket el kellett volna égetni.

Következtetés

Csak a mennyben fogjuk megtudni, hogy milyen valódi hatása volt ennek a csodálatos szabadulási napnak ott, Trujillóban. Én azonban örömmel jelenthetem be, hogy ma abban a városban több mint 80 adventista gyülekezet van. Nemrégiben ott szervezték meg az Adventista Ifjak Kongresszusát, amelyen több mint 5000 személy vett részt a környék gyülekezeteiből.

A tűz ne retentsen meg. Isten újból és újból beváltotta ígését, és szabadulást hozott megpróbált gyermekeinek, megmentve őket még a lángoktól is. „Ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ésa 43:2)

Mi nem tudjuk, hogyan és mikor mutatja meg az Úr a hatalmát, de Ő megteszi, amikor a legmegfelelőbbnek találja a pillanatot. Ám Ő nem csak arra képes, hogy megmentse népét és könyveit a lángoktól. Néha többet is tesz, sokkal többet. S teszi ezt azért, mert Ő maga az emésztő tűz (5Móz 4:24; Zsid 12:29). ■

Luz Alva Arauzo nyugdíjas, korábban az amerikai Southwestern Adventist University tanára volt

Isten hírnöke – a kezdetek

Ellen White életének és örökségének áttekintése 1860-ig

Átvétel az Adventist World folyóirat 2015-ös januári számából.

A 18 éves Ellen Harmon levelet írt 1845 végén az Ohio állambeli, cincinnati millerita-adventista kiadványok volt kiadójának. Leveleiben közölt néhány látomásrészletet, melyet 1844 decemberében kapott Istentől. Ez volt az első azon több száz látomás és prófétikus álom közül, melyeket élete során kapott. Nem igazán volt elképzelhető, hogy ez a levél nyitja meg annak a több ezer cikknek, könyvnek és traktátusnak a sorát, melyeket az elkövetkező 70 évben, 1915-ben bekövetkezett haláláig ír majd.

Isten megígérte, hogy ha elfogadja a hívást és az Ő hírnökévé válik, akkor Ő mellette áll, ha beszélnie kell, és megerősíti ujjait, ha ír.

A James White-tal 1846-ban történt házasságkötése után, a fiatalasszony Ellen G. White néven vált ismertté.

A 2015-ös év folyamán, halálának századik évfordulójára emlékezve, a Hetednap Adventista Egyház felidézi figyelemreméltó életének és lelki örökségének hatásait.

A kezdet

Ellen és ikertestvére, Elizabeth (gyermekkorában „Ella” vagy „Lizzie” néven ismert), a legkisebbek voltak Robert és Eunice Harmon nyolc gyermeke közül. A család a Maine-i Gorhamben lakott, itt születtek a lányok 1827. november 26-án. Később az egész család Portlandbe költözött. Egyik nap, amikor a lányok 9 évesek voltak, egy kis parkon sétáltak át a hazafelé vezető úton, ahol egy dühös osztyáltársuk feléjük dobott egy követ. A kő Ellen arcát találta el. Ez a baleset egész életére kihatott.

Először senki sem hitte, hogy Ellen életben marad. Amikor annyira felépült, hogy újból járhatott iskolába, a keze annyira remegett, hogy a tollat sem tudta tartani. Ha olvasni próbált, a betűk mintha szétszaladtak volna előtte a pa-

pírlapon. Így végződött hivatalos taníttatása. Attól kezdve önszorgalomból tanult. Ellen szülei metodisták voltak, és 14 éves korában ő is csatlakozott az egyházhoz.

William Miller gazdálkodóból vált baptista prédikátorrá. Egyik alkalommal, Portlandben tartott beszédében azt a következtetést vonta le, hogy a Dániel 8:14 versében említett 2300 prófétikus nap végén tér vissza Jézus a földre, vagyis 1844-ben. Ellent nagyon megörvendeztette ez a gondolat. Az új meggyőződések elfogadásának következtében a Harmon családtól a metodista egyház megvonta a tagságot.

A csalódáson túl

Amikor a várakozás ellenére Jézus nem tért vissza 1844-ben, Ellen és a többi hívó nagyon csalódottak voltak. Ekkor kapta az első látomást, melyben látta, hogy Isten gyermekei egy keskeny ösvényen menetelnek a Szent Város felé. Jézus haladt az élen, és amennyiben követői szorosan Rá szegezték tekintetüket, teljes bizonyossággal elérték mennyei céljukat. A látomás reménnyel töltötte el Ellen szívét. Ettől kezdve Jézus személye és munkássága vált tevékenységének közép-pontjává.

Az első látomások után Isten felkészítette őt, hogy másokkal is megossza, amit kapott, de nemcsak szóban, hanem írásban is. Szégyenlős természetét, reszkető kezeit figyelembe véve, lehetlenségnek tűnt, hogy eleget tehet az isteni kérésnek. Isten azonban megígérte, hogy ha elfogadja a hívást és hírnökévé válik, akkor Ő mellette áll, ha beszélnie kell, és megerősíti ujjait, ha ír. Nehezen, de elfogadta a meghívást. Cserébe, Isten hűségesen betartotta ígéreteit.

Ellen egy James White nevezetű volt millerita hívóhoz ment feleségül. 1847 és 1860 között négy fiuk született: Henry Nichols, James Edson, William Clarence és John Herbert. Sajnálatos módon Henry 16 éves korában, Herbert pedig 3 hónaposan hunyt el 1860-ban. Ellen és férje házasságkötésük után azonnal elfogadták

a szombat igazságát, melyet Joseph Bates kapitány, a volt millerita prédikátor ismertetett velük.

A szolgálat kezdete

1848-ban Isten látomásban szólította fel Ellent, hogy férje fogjon hozzá egy folyóirat kiadásához. S bár kezdetben jelentéktelen dolognak tűnt, Isten biztosította őket, hogy idővel olyan lesz, mint a napfény, s beragyogja az egész világot. Ugyanabban az évben Isten azt is közölte, hogy az adventisták egészségesebbek lesznek, ha nem használnak többé dohányt, teát és kávét. Ily módon az egészségügyi kérdések munkássága fontos részévé váltak.

Ellen és férje 1848–1849-ben Joseph Bates munkatársaihoz csatlakozott, és közösen hirdették a Szentírás alapelveit. Annak ellenére, hogy minden alapelv felfedezése a Biblia tanulmányozásából származott, Isten időnként Ellennek adott látomások által vezette el őket az igazság felismeréséhez. Azonban egyetlen hetednapi adventista hitalapelve sem építettek föl kimondottan csak látomásokra alapozva.

A James White által alapított kiadvány, a *The Present Truth* (A jelenvaló igazság) első száma 1849-ben látott napvilágot. Két évvel később jelent meg Ellen G. White első könyve, a mai *Korai írások* (Early Writings) egy része. A könyv végén a 23 éves szerző felhívást intézett olvasóihoz, hogy tanulmányozzák a Bibliát.

A White házaspár nagyon sokat utazott. Nehéz időkben éltek. Csak néhányan fogadták el és tartották meg a szombatot, nem létezett még egyházszerződés, és voltak, akik kritizálták Ellen látomásait. Ilyen körülmények között valószínűtlennek tűnt, hogy a zsenge advent mozgalom túléli a nehézségeket. James White folyamatosan nyomtatta kiadványait. Eleinte csak újságokat, majd könyveket is. Ő és mások, Ellent is beleértve beszélgetéseket vezettek és prédikáltak. A kihívások ellenére, azokban az években Ellen és James az Amerikai Egyesült Államok tizenhárom államát és Kanadát (Québec) is bejárták.¹ Mindemmel huszonhat cikk és levél is napvilágot látott White testvérnő² tollából, aki részben, vagy teljes egészében még más tizennégy szórólapon és könyvet is írt. A különböző találkozókra való utazásokon kívül a házaspár többször is elköltözött Maine és Connecticut különböző helységeibe. A leghosszabb ideig a New York-i Saratoga Springsben és Rochesterben laktak. 1855-ben költöztek a Michigan állambeli Battle Creekbe, ahol első alkalommal lakhattak saját házukban.

A látomások

Az 1855-ben Battle Creekben tartott közgyűlés alkalmával az ifjú advent mozgalom összegyűlt pionírjai elismerték, hogy Ellen G. White látomásai Istentől származnak, és útmutatóként fogadták el ezeket. 1858-ban, miközben Ellen és James Ohio felé utazott, Ellennek megmutatott a Krisztus és Sátán között dúló kozmikus harc, a *nagy küzdelem*. A látomást ugyanabban az évben ki is nyomtatták, a *Lelki ajándékok* (Spiritual Gifts) című könyv első köteteként.

Annak ellenére, hogy 1855-ben a hívők építettek egy házat Battle Creekben, a kiadót nem lehetett hivatalosan bejegyeztetni, mivel nem állt a háttérben szervezet, és neve sem volt. Az 1860-as év végén megszavazták az első lépéseket a kiadó hivatalos bejegyzéséhez szükséges intézkedések megtétele érdekében, és ekkor döntöttek a Hetednapi Adventista megnevezés mellett is.

Egy látomásban Isten felkészített és kiképzett egy 17 éves lányt, hogy közölje mindazt, ami neki megmutatott.

Érdekes, hogy az 1860-ban kapott utolsó látomásban Isten újból elmondta neki, hogy férjével együtt közölniük kell másokkal is azt, amit tudnak.³ Hosszú élete során Isten hírnöke folyamatosan közvetítette az utasításokat, amelyeket az Úr közölt egyházával. ■

James R. Nix az Ellen G. White Alapítvány igazgatója (Silver Spring, Maryland, Amerikai Egyesült Államok)

1. Connecticut, Illinois, Indiana, Iowa, Maine, Massachusetts, Michigan, New Hampshire, New York, Ohio, Pennsylvania, Vermont, Wisconsin és Kelet-Kanada (Québec).

2. Két levél jelent meg a *Day-Star*-ban; hat cikk és levél a *The Present Truth*-ban; három a *Second Advent Review and Sabbath Herald-1851 Extra* folyóiratban; és tizenöt a *Second Advent Review and Sabbath Herald* folyóiratban.

3. Ellen G. White, *Spiritual Gifts* (Battle Creek, Mich.: James White, Steam Press, 1860), 2. köt., 299. old.; Ellen G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), 1. köt., 247–248. old.; Arthur L. White, *Ellen G. White: The Early Years* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1985), 1. köt., 433–434. old.

Oktatás – egy ütemre az örökkévalóság gondolatával

A „Mit jelent az oktatás?” kérdésre nagyon sok válasz létezik, s ez azt az üzenetet hordozza magában, hogy mennyire fontos és összetett az oktatási folyamat, főleg abban, hogy valakit egy bizonyos oktatási intézmény kiválasztására lehessen készíteni. Elhangzott, hogy „*oktatni azt jelenti*” (ezzel a címmel írt könyvet dr. Viorel Prelici), *hogy szeretni, fejlődni, kilátást nyújtani, bátorítani, irányítani, alkalmazni, befogadni, ösztönözni, és folytathatnánk a felsorolást.*¹

Valaki azt mondta, hogy *oktatni* azt jelenti, hogy ritmust, ütemet adunk az életnek. Itt nem arról van szó, hogy egy személyt olyan ellenőrzésünk alatt tartott, vagy éppen előre megjósolt magatartások kikényszerítésére formálunk, amelyek érvénytelenítik az egyén személyiségét. Akár elismerjük, akár nem, minden ember élete egy bizonyos ritmussal rendelkezik (az élet egyhangúsága), még akkor is, ha némelykor felkavarodik a létezés vágott folyamata.

Bár nem vonható kétségbe a személyes egyéniség, azt eredményezi annak az illúziója, hogy mindenkinek megvan a saját életritmusa (*az én életem, s azt csinálom vele, amit akarok*), hogy a létezés utolsó pillanataiban sok esetben a ritmus helyét átveszi a megbánás. Az emberi tehetetlenség eme legkegyetlenebb valóságának, a fájdalmas befele-fordulási pillanatnak az elkerülése egy érv lehet amellett, hogy a keresztyén oktatás túlmutat minden jelenlegi valóságon, és célja olyan tapasztalatra felkészíteni, amelyre vágyunk, valahányszor (újra)felfedezzük az *örökkévalóság gondolatát* (Préd 3:11).

Az örökkévalóság ritmusa a földön kezdődik

Az szülők egyik elsődleges felelőssége segíteni a gyerekeknek megérteni, hogy „*mindennek rendelt ideje van*” (Préd 3:1) egy olyan világban, ahol „*semmi sincs új dolog a nap alatt*” (Préd 1:9). Ezen a felelősségvállaláson túl azonban, sem a Krisztus visszajövetelét váró szülőknek, sem az adventista oktatási intézményeknek nem szabad elfelejteniük, hogy a nevelés elsősorban felkészíti a tanulókat „*egy másik világra, s hogy a mennyei*

elveket meg kell tanulni és gyakorolni kell, és hogy a jelenhez képest az eljövendő élet felsőbbrendűségét kell minden tanuló elméjébe vésni.”²

A keresztyén nevelés azon igyekezete, hogy ritmust adjon az életnek, mindenekelőtt abból áll, hogy törekszik minél pontosabban és érthetőbben bemutatni az örök elveket, amelyek egy személy létezésének egyedi vagy közönséges pillanatait értékkel töltik meg. Az életévre való alapos felkészítésen túl a keresztyén nevelésnek elsődleges célja egy olyan keret megteremtése, amelyben a gyerek/ifjú csatlakozhat azon emberek igazi értékeihez és tapasztalataihoz, akik az idők folyamán hűségesek maradtak Istenhez. Habár ehhez az életritmushoz nehézség és öröm, erőfeszítés és jutalom, tudatlanság és ismeret, nélkülözés és gazdagság, betegség és egészség, hit és csüggedés, bűn és megbocsátás társul, a felfedező személy végső célja meglátni azt, „*Aki láthatatlan*” (Zsid 11:27), és azzal a reménységgel rendelkezni, hogy egy napon majd meglátja Őt, „*ahogy van*” (1Jn 3:2). A hit emberei felelősségteljesen éltek életüket ezen a világon, és a közönségesnek tűnő időszak ellenére életritmusuk egy más világból származó elvekhez és értékekhez volt csatlakoztatva.

Az Adventista Teológiai Intézet és más adventista oktatási intézmények által alkalmazott keresztyén oktatás alapjául bibliai módszerek szolgálnak, amelyeket Isten rendelt el és mutatott be a Szentírásban. Ha jól végzik a nevelési munkát, akkor szavatolt a siker (5Móz 6:6-9). A megtanult utat, a kezdetben kapott és egy életen át megtartott helyes ritmust nem lehet elfeledni (Péld 22:6). A Biblia bemutatja, hogy az *örök élet gondolatával* összhangban levő életritmus ad erőt ahhoz, hogy a nehéz helyzetekben tovább folytathassuk a *hit futását* (Fil 3:14), és az örök jutalom elnyerésének reménységét nyújtja (Mt 25:23). ■

Emanuel Sălăgean,
az Adventista Teológiai Intézetet népszerűsítő iroda vezetője

1. Az „*oktatni*” kifejezésre rákeresve az interneten kevesebb mint egy másodperc alatt akár 220000 kapcsolódó kifejezést, cikket, bejegyzést találunk.

2. E. G. White, *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak*, 56–57. old.

Ez a fénykép az egyik legrégebbi, amely hetednapos adventistákat ábrázol. 1868-ban, alig 5 évvel egyházunk hivatalos megszervezése után készült Battle Creek-ben, az Egészségügyi Reformért Intézet udvarán (később Battle Creek-i Szanatórium). Nagyon fontos, hogy a fényképen felismerhető egy színes bőrű adventista is, ami abban az időben ritkaságszámba ment. A kinagyított részleten Ellen és James White, valamint az akkor még nagyon fiatal John Harvey Kellogg látható. (Forrás: AdventistArchive)

Isten emberek által munkálkodik

A faluból megkeresztelkedett hét új tag.

A gyülekezetből megkeresztelkedett hét új tag.

Görgénysóakna – a tökéletesség útján

A Görgény völgyén átutazva, feltűnik a dombok között rejtőző festői tájba olvadó Görgénysóakna. Hét helyi lakos már 1929-ben felfedezte a Szentírás magasztos igazságait, és megalakult az adventista gyülekezetet. Az Úr visszajövetelét váró személyek száma lassan, fokozatosan növekedett, míg szép nagy gyülekezetté váltak.

Azonban az idő előrehaladásával az első tagok életében sorra bekövetkezett, amit a Zsidók 11:13 versében olvashatunk: hitben, az Úr visszajövetelét várva hunytak el.

Nicolae Zuga testvér, az egyik presbiter 2011 elején egy javaslatot állt a gyülekezet elé, mintegy újévi új kezdetként: „Imádkozzunk – mondta –, hogy az Úr minden évben három új taggal gyarapítsa gyülekezetünket.”

Azt is meg kell említenünk, hogy a gyülekezetben, ugyancsak az ő kezdeményezésére két imacsoprot is működött. A testvérek és testvérnők örömmel tették magukévá ezt a célt, forrón imádkoztak az Úrhoz és Ő meghallgatta kérésüket. S azóta a görgénysóaknai gyülekezetben tizennégy személy keresztkedett meg. Heten közülük a gyülekezet családjából származnak, további heten pedig a község lakosságából.

A bibliai jelképrendszerben a hetes szám a tökéletesség kifejezője és Isten ujjlenyomata mindazon, amit eddig ott véghezvitt. Hetednap adventisták vagyunk és hisszük, hogy nemsokára, az Úr eljövetelkor eljutunk a tökéletességre. ■

Nicolae Zuga

Valdens-lelkész Jászvásáron

A jászvásári városnapok alkalmával, amikor emberek ezrei érkeztek az ország minden tájáról testi és lelki gyógyulást remélve egy ortodox szenttől, megfelelőnek találtuk a lehetőséget, hogy megkeressük az embereket és valós megoldásokat kínáljunk gondjaikra.

A város legzsúfoltabb pontjain lelkészek és könyvevangélisták csapata két standnál is várta az érdeklődőket 2014. október 9–15 között. Egyes emberek nagyon siettek, mintha valami hajtotta volna őket, hogy minél hamarabb eljussanak úti céljukhoz, melytől életük megszépítését remélték.

Mások azonban megálltak a standjainknál és értékelték változatos és valóban értékes könyvkínálatunkat. Egy hölgy így fogalmazott: „Azért jöttem, hogy megnézzem a könyveket. Tudtam, hogy itt lesznek. A tavaly is vásároltam önöktől. Már nem szedek gyógyszereket. Értékelem, hogy önök az egészséges életmód alapelveit hirdetik.”

Egy másik hölgy nem föltétlenül egészségügyi jellegű könyveket keresett. A *Minte, character, personalitate* (Értelem, jellem, egyéniség) című könyvet vette kézbe, de a *Jézus élete* című kiadványt is bemutatott neki. Érdeklődéssel hallgatta az összefoglalót, melyből megtudta, hogy a kezében tartott könyv tulajdonképpen egy ötkötetes sorozat része. Ha megvásárolja a kiadványt, *A nagy küzdelem* című könyvet kapja mellé ajándékba. Értékelte az ajánlatot, de még tétovázott. Távozott, aztán öt perc múlva visszatért: „Furdalt a lelkiismeret. Hogy mehettem el a standtól Jézus nélkül? A pénz amúgy is hamar elfogy egyébre.” Örömmel köszönt el, miközben a keblére szorította a *Jézus élete* és *A nagy küzdelem* című könyveket.

Másnap egy fiatalember állt meg az asztal mellett vérnyomás-mérésre. Időközben az *Értelem, jellem, egyéniség* című könyvre esett a pillantása. Mivel a vérnyomása a megfelelő értékeket mutatta, megkértük, hogy szakítson időt néhány könyv bemutatásának meghallgatására. Először egy kommunikációval kapcsolatos könyvet vettünk kézbe, de nem mutatott érdeklődést iránta. „Mielőtt távozna, érdemes tudomást szereznie a *Jézus élete* című könyvről. Jó hatással lehetne az életére” – javasolta a könyvevangélista. A fiatalember némi érdeklődéssel belelapozott, de nem kérte. „Csak az *Értelem, jellem, egyéniség* marad. A *Jézus élete* is jó könyv, de majd egy következő alkalommal vásárolok meg.” A könyvevangélistának hirtelen eszébe jutott az előző napi hölgy lelkiismeret-furdalása és azonnal kész volt a válasszal: „Csak később meg ne bánja, hogy Jézus nélkül ment el a standtól. A pénzt hamar el lehet költeni olyasmire, ami nem elégít ki bennünket.” A fiatalember néhány percnyi gondolkodás után döntött: „Kérem a *Jézus élete* című könyvet is.”

A lelkész, aki figyelte a könyvevangélista tevékenységét örömmel nyugtázta, hogy értékes könyvek jutnak az emberek kezébe.

A Ionel Gavriľiță és Mia Cabe alkotta kis csapat később elindult a városba. Egy óvodához értek, ahol az igazgatónak elmondták, hogy egy egészségügyi programról van szó, melynek keretén belül különböző egészségügyi méréseket is végeznek ingyenesen, majd ehhez kapcsolódó irodalmi anyagot mutatnak be. Az igazgató beleegyezését adta és az orvosi rendelő felé irányította munkásainkat, ahol találkozhattak az intézmény alkalmazottaival. Mia szépen elrendezte a kiadványokat az asztalon, központi helyre téve a *Jézus élete* és *A nagy küzdelem* könyveket.

Miután az első három-négy személy végignézte a kínálatot és távozott, az igazgatónő dühösen rontott be a rendelőbe: „Azt mondták, hogy csak egészségügyi jellegű könyveik vannak, mit keresnek itt a vallásos kiadványok?” A könyvevangélista kissé meglepődött és a háttérbe húzódott, a lelkész azonban határozottan válaszolt: „Asszonyom, azt mondtuk, hogy egy egészségügyi programot mutatunk be, de nem állítottuk, hogy kizárólag ilyen jellegű könyveink vannak.” „Ezek azonnal tűnjenek el innen” – kiabálta felindultan az igazgatónő. „Melyek azok, amelyek nyugtalanítják és zavarják önt?” – kérdezte a lelkész. „Mit keres itt a *Jézus élete*?” „Asszonyom, a könyv egy adatközlő eszköz. Mindenkinek joga van azt olvasni, amit akar, hogy megfelelőképpen informálódjon. Végül is, ha egy Buddháról vagy Mohamedről szóló könyv állna az asztalon, az is zavarná? Senkit nem kényszerítünk, hogy megvásároljon, elolvasson, vagy elhiggyen valamit. Teljes szabadságnak örvendünk. Miért zavarják a könyvek? A könyv maga senkit nem zavar. Ez a kultúra egyik eszköze. Ezekben a napokban, amikor a rádióban és a televízióban sokat beszélnek az ortodox szentekről, miért zavarja önt, hogy egy Jézusról szóló könyvet is bemutatunk?” A hölgy úgy lehiggadt, mint a vihar Jézus „Némulj el!” – szavára, majd elvégeztette a méréseket és vásárolt is néhány egészségügyi témájú kiadványt.

Egy szép alkalom volt, amikor a könyvevangélista passzív érényei, a kedvesség, a türelem, a szelídség és a jóság harmonikusan összeolvadtak a lelkész aktív érényeivel, a bátorsággal, a határozottsággal és a kitartással. ■

Sinziana Constantin

Adventista életmód (1)

Semmi nem nehezebb annál, mint olyas valomit próbálni meg bemutatni, amelyről mindenki azt gondolja, hogy mindent tud róla.

Életmódunk fontos Istennek, hisz Ő teremtett, és szeret bennünket. De a környezetünknek, a körülöttünk élő teremtményeknek is fontos, mivel a föld még a mi uralmunk alatt áll. A társadalomnak is fontos, mert életünk szoros kapcsolatban van a körülöttünk élő emberek életével. Egyénenként is fontos, hogyan élünk, mivel minden döntésünk, cselekedetünk és szavunk egy mag, amely gyümölcsöt terem a jellemünkben, és örökké tartó következményei vannak. Az életmód és a keresztény erkölcs segít az isteni képmás helyreállításában. Kereszténynek lenni mélységesen személyes elhívás, egyedi feladat, mivel Isten teremtett világában az emberi lények különleges helyet foglalnak el.

Ha egyszerűen csak a természet terméke vagyunk, akkor emberi viselkedésünkben hiányzik az egyik alapvető jellemvonás, a kötelességtudat. Ha az emberi lények meghatározása nem más, mint összetett molekulák bonyolult halmaza, ha elvetjük az Isten akarata szerinti mennyei eredetünket, akkor az élet elveszíti a hovatartozás értelmét és a Teremtő iránti felelősségérzetet.

A keresztény életmód eredete

Teremtéskor Isten az embert bizonyos korlátok között azzal az egyedülálló kiváltsággal ruházta föl, hogy mennyei tulajdonságokban részesülhet. Az együttélés módja, a keresztény életmód nem rendelkezhet más forrással, csak a Bibliával. A keresztény erkölcsnek, amely a keresztény életmódot eredményezi, Isten Igéjére kell támaszkodnia. Egyetlen más hatalom sem felelős a keresztény életmódért. A tapasztalat és a Szentírás megtanítanak arra, hogy nem számíthatunk sem mire, ami nincs összhangban Isten Igéjével.

Sokan gondolják, hogy minden a dohányzás és az alkoholfogyasztás kerülésére, valamint a hús nélküli étrendre korlátozódik, és közben elfelejtik, hogy az adventista életmód egyik legfontosabb szempontja a lelki élet, az Istennel fenntar-

tott kapcsolat. Természetesen rendkívül lényeges, hogy mit teszünk a testünkkel, hogy mit viszünk be a szervezetünkbe, és sok esetben hajlamosak vagyunk elfeledni, hogy az adventista életmód elsősorban nem arra törekszik, hogy egyszerűen megérjük a száz évet, és ezen a földön maradjunk. Az adventista életmód olyan életforma kell, hogy legyen, amely segít eljutni az Új Földre, ahol nem kell majd tartózkodnunk a csokoládétól vagy a fagyalttól, amely itt sokszor kísértést jelent.

Ameddig ezen a bolygón élünk, az emberiség Teremtője és Megváltója mindenkit meghív, hogy keresse és kutassa a legmagasabb egészségértékeket. A Szentírás szerint az egészség egy ajándék, ugyanakkor egy áldás is, amely különleges gondozást igényel. Egészségünk megőrzése érdekében Isten elvárja, hogy tartózkodjunk a káros dolgok készítésétől, evésétől, ivásától és gondolatától. A keresztény egészség-értékek az élet megőrzésének alapelveire, Isten ajándékára támaszkodnak, valamint arra az elvre, hogy mindenféle függőségtől mentesek maradjunk. A keresztény szabadságot nem arra kell felhasználni, hogy valamilyen formában fékezhetetlenek legyünk. Az élelmiszerek, az italok, a dohány, a zene és egyéb más tényezők rabsága nem kaphat helyet az adventista életformában. A keresztény foglalja bele életvitelébe az egészséges táplálkozást, a testedzést, az agytornát, a pihenést, a tiszta levegőt és a napfényt.

Az egészség meghatározása általában a testtel kapcsolatos megfogalmazásokban merül ki, pedig a szellemi egészségre is vonatkozik. Még a szellemi egészség és a pszichikai betegségek is a szervezetben lezajló biokémiai folyamatok válaszaként jelentkeznek. A pusztán testre való korlátozás nem egyezik meg az egészség bibliai értelmezésével. Napjainkban, még ha el is ismerik, hogy az érzelmi és társadalmi környezet befolyásolja az egészségi állapotot, a hangsúly inkább a testre esik, a felkínált megoldás pedig

gyógyszeres kezelés. Mi hisszük, hogy az egészségi állapot megfelelő felmérése érdekében szem előtt kell tartanunk az élet minden vetületét, mivel az az összes – testi, érzelmi, lelki és társadalmi – tényező harmonikus összhatásának az eredménye. A Szentírás sok esetben a mennyei értékekhez való igazodásként értelmezi az egészséget.

Életmód és élettartam

Mindannyian szeretnénk sokat élni. A spanyol Juan Ponce de Leon az örök fiatalság forrását kereste. Az emberek már ősidők óta azon gondolkodtak, hogy mit tehetnének életük meghosszabbítása érdekében. Napjaink tudománya szerint ez megvalósítható. De melyik út vezet ehhez a célhoz?

A hosszú élet felé vezető út jó génekkel kezdődik, és jó szokásokkal, valamint tevékeny vallásos hittel folytatódik. A szakemberek szerint, ha a legjobb életmódot követjük, minden esélyünk megvan, hogy 10 vagy akár 20 évvel is többet éljünk. Tehát, mi a siker kulcsa?

Ismert az a National Geographic által, több mint ötven nagyon idős ember bevonásával végzett tanulmány, amelynek eredményei a folyóirat 2005 novemberi számában jelentek meg. A kutatást három földrajzi területen végezték: Japánban, a kellemes trópusi éghajlatú Okinawa szigetén; Közép-Szardínia elszigetelt völgyeinek falvaiban; és a nyüzsgő, zajos, elkerülhetetlenül stresszes és szennyezett kaliforniai városok adventista lakossága körében. Ha az első két területen a hosszú élet titkát az életstílusban vélték felfedezni, Kaliforniában ehhez még egy tényező hozzáadódott, amely nem más, mint a vallásos meggyőződés.

Ez a tanulmány kihangsúlyozott egy megálapított tény, amely fölött könnyen elsiklunk: mind az okinawai, mind a szardíniai idős

Sokan gondolják, hogy minden a dohányzás és az alkoholfogyasztás kerülésére, valamint a hús nélküli étrendre korlátozódik, és közben elfelejtik, hogy az adventista életmód egyik legfontosabb szempontja a lelki élet, az Istennel fenntartott kapcsolat.

gyermekei és unokái eltávolodtak a hagyományos életmódtól. A nyugati étrendet követve ők már nem érik meg szüleik, nagyszüleik életkorát. Jelen pillanatban az okinawai gyermekek és fiatalok körében az elhízás a legriasztóbb méreteket érte el egész Japánban. Ezzel ellentétben a hetednapi adventisták, akik ugyanabban a környezetben élnek, mint polgártársaik, és hasonló „kísértéseknek” vannak kitéve, vallásos meggyőződésükkel átszótt egyedi életstílusuk eredményeképpen sokkal esélyesebbek arra, hogy a hosszabb életű közösséggé váljanak.

A dohányzásról, az alkoholfogyasztásról, a koffein tartalmú italokról való lemondás, a teljes őrlésű lisztből készült kenyér és tészta fogyasztása, a friss gyümölcsök és zöldségek használata, a diófogyasztás, valamint a megfelelő folyadékbevitel, a rendszeres, naponkénti testedzés, a televízió és számítógép előtt eltöltött kevesebb idő eredményeképpen a kaliforniai adventisták hozzávetőlegesen 10 évvel többet élnek, mint a lakosság többi része. A szakemberek szerint a teljes mértékben vegetáriánus étrend újabb 10 év nyereséget jelenthet.

Jelenleg zajlik az eddigi legátfogóbb tanulmány a kaliforniai adventisták egészségügyi állapotának felmérésére. A mintegy 75 000 személyre kiterjedő kutatás nemsokára befejeződik. Az eredményt a világ minden orvosi fóruma türelmetlenül várja. Az 1960-as évek óta több tanulmányt végeztek az elhalálozásokkal és a leggyakrabban előforduló betegségek megjelenésével kapcsolatban az adventista életmódot tiszteletben tartó lakosság és a nem adventisták bevonásával. A Kaliforniából, Hollandiából, Japánból, Dániából és Norvégiából származó adatok szerint az újszülöttek születési súlya 100 grammal magasabb, a koleszterinszint és az elhalálozások száma pedig alacsonyabb, mint a lakosság többi részének esetében. Tehát, a várható élettartam hosszabb az adventista elveket követő személyek esetében. S ezek a jótékony hatások sokkal hangsúlyozottabbak azok életében, akik már fiatal korukban csatlakoztak az egyházhoz. ■

Folytatjuk!

Emil Rădulescu nyugdíjas belgyógyász. Több mint 1400 egészséggel kapcsolatos rádióműsort vezetett, és tizenegy könyvet írt az egészséges életmódról. Jelenleg Németországban él feleségével, Luciával együtt, aki egész életében, mindenben támogatta őt.

„A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetben”

Ezt olvassuk 1Tim 2:11-12 verseiben: „Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmességgel. A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben.”

A „hallgasson, legyen csendességben” kifejezés (*hesuchia* – görög) három értelemben használatos: (1) a beszéd hiánya (Lk 14:4); (2) csendes légkör, melyben lehetővé válik az egymással való kommunikáció (Csel 11:18); (3) a tevékenység hiánya, ahogyan azt Lk 23:56 versében olvassuk azokról az asszonyokról, akik előkészítették az illatos kenetet Jézus bebalzsamozására.

Amikor beszélgetéssel kapcsolatban tűnik fel a kifejezés, akkor egy olyan beszédformára utal, amely megzavarja a feleket. Más szavakkal, nem egyszerűen a beszéd hiányát jelenti, hanem egy bizonyos fajta beszéd hiányát, mint például Csel 11:18 versében, amikor a jeruzsálemi keresztények, miután végighallgatták Péter prédikációját „megnyugovának [*hallgattak* – az eredeti görögben] és dicsőíték az Istent, mondván...” Láthatjuk, hogy hallgatásuk Isten dicsőítésével folytatódott, mivel itt a vita hiányáról, egy nyugodt légkörről van szó, amikor lehetségessé válik a kellemes kommunikáció.

Mit mond a Szentírás?

Pál már a 2. fejezet kezdetén arra bátorítja a hívőket, férfiakat és nőket, hogy éljenek békeségben és csendességben, imádkozzanak Istenhez a vezetőkért és embertársaikért (1Tim 2:2). Majd a 8. versben felhívja a férfiak figyelmét, hogy „harag és versengés nélkül” imádkozzanak, vagyis legyenek békések, nyugodtak.

A 9-12. versekben Pál a nők gyülekezetben való viselkedéséről beszél: legyenek tisztességesen öltözve, nem hajfonatokkal, ékszerekkel és drága ruhákkal ékesítve, és ne tanítsanak nyilvánosan. Ezt különben minden első századi tanítványtól elvárták, mert egy diák csak rabbivá válása után taníthatta a hívőket. Pál nem tiltja meg a nőknek a nyilvános istentiszteleten való részvételt, hiszen biztatja őket, hogy imádkozzanak (9. vers). A 1Kor 11:5 versében a nyilván-

osan prédikáló asszonyokról is beszél. A Csel 18:26 versében említett eset Priszcillát ábrázolja, és dicsérő szavakkal illeti az asszony magánkörnyezetben gyakorolt tanítói képességeit. Itt viszont, a 1Tim 2. fejezetében Pál a férfiak és a nők erkölcsösségéről, és annak a vallásos gyakorlatban való nyilvános megjelenési formájáról beszél. A gazdag, drága öltözetek, az ékesítés, a bonyolult hajfonatokból álló hajviselet, valamint az ékszerviselet nem egyeztethető össze az erkölcsösséggel és az igazi imádattal. Továbbá, mivel a társadalomban a nők nem lehettek tanítók vagy tanúk egy perben, felháborodást keltett, ha tanítottak az egyházban. Pál a missziómunka előrehaladására törekedett, és nem óhajtott az evangélium számára lényegtelen dolgokkal közfelháborodást kelteni abban a közösségben, ahol dolgozott.

Lehetséges, amikor Pál arra kérte az asszonyokat, hogy hallgassanak, egy különleges, az efézusi gyülekezetre jellemző helyzetet is figyelembe vett, ahol néhány asszony hamis tanítók csapatjába esett: „Mert ezek közül valók azok, akik betolakodnak a házakba, és foglyul ejtik a bűnökkel megterhelt és sokféle kívánságotól űzött asszonykákat” (2Tim 3:6).

Tehát, a „hallgassanak” kifejezés nem azt jelenti, hogy a nő egyáltalán nem nyithatja szájára a száját, hanem azt, hogy a felzaklató beszélgetések nem kívánatosak, mivel összetűzésekhez vezetnek. Ez a kifejezés összhangban van az Újszövetségben használatos *hallgatni* és *hallgatás* szavakkal, valamint és a Biblia egyetemes tanításával a nők szerepéről a gyülekezetben.

Következtetés

Annak ellenére, hogy az apostol a „nem engedem” kijelentést fűzte szavaihoz, így is teljes bizonyossággal Isten akaratát fejezte ki. A férfiak ne legyenek durvák, vagy önkényesek a nőkkel szemben, a nők pedig ne feledjék el a szerénység és a tiszteletadás. Az eszményi helyzet minden hívő számára a következő: „Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében” (Efész 4:3). ■

Gabriel Işvan,
igazgató, Vallássza-
badság és Kommunikációs Osztály, Munté-
niai Egyházterület

A niculești-i (DB) gyülekezet

A niculești-i hetednapi adventista gyülekezet története a két világháború közötti időszakban kezdődött Nicolae Croitoru testvér munkásságával, aki három másik személlyel együtt elfogadta az advent hitet. Kezdetben a hozzájuk legközelebb eső gyülekezeteket látogatták Tătărași és Crivățu helységeiben. A '70-es években, *A Jelenések magyarázata* elolvasása nyomán egy pünkösdista testvérnő is elhatározta, hogy megtartja a szombatot. Ez számos éles ellentétet szült a helyi pünkösdista közösséggel. Az ő tapasztalata és Mureșan Vasile testvér tevékenysége, aki három éven keresztül tartott biblia-tanulmányokat az érdeklődőknek, kilenc személy keresztségéhez vezetett 1973-ban. Mivel a csoport tagjainak száma 1977-ben huszonnyolcra emelkedett, a gyülekezet hivatalosan is megkapta a működési engedélyt, s ebben az évben avatták fel az első adventista imaházat is a helységben.

Az évek során a gyülekezet lassan, de biztosan növekedett, s 1997-ben már 130 tagot számlált. Ez a jelentős növekedés az épület kibővítését tette szükségessé, így 1999-ben vásároltak egy telket és elkezdték az új imaház építését, melyet 2007. május 5-én avattak fel.

Napjainkban a niculești-i adventista gyülekezet 170 tagot, továbbá 100 gyereket és fiatal számlál. Dinamikus, tevékeny közösség, amely bekapcsolódik a missziós, az egészségügyi, a nevelő és zenei programokba egyaránt.

A lelkészek, akik megalapításától kezdve napjainkig szolgálták a gyülekezetet, a következők: Gabriel Vasilescu, Strâmbu Gheorghe, Faluvégi Dezső, Drăgan Ion, Napoleon Stoica, Uță Tudor, Nițu Manuel, Gățan Teofil, Popa Daniel, Mihai Marian. Visszatekintve, Sámuel prófétával együtt elmondhatjuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr”.

Marian Mihai, lelkész

Angola

A volt portugál gyarmat, Angola Köztársaság, az Egyenlítőtől délre fekszik Namíbia és Kongó között, az Atlanti-óceán partján. Összterülete ötször nagyobb Romániánál, lakossága pedig közel 20 millió. Miután 1975-ben visszanyerte függetlenségét, hosszú és pusztító polgárháború tört ki az országban, melynek következtében elhunyt több mint 1,5 millió ember, és további 4 millióan kerültek menekülttáborokba. A háború 2002-ben ért véget, s ekkor kezdődött el az ország újjáépítése. Angola a Szaharától délre fekvő területek egyik legnagyobb kőolajexportőre, továbbá jelentős gyémánt lelőhelyei vannak. A szegénység és a nehéz életkörülmények miatt a lakosság 60%-a 24 év alatti, s a várható élettartam csupán 50 év. A lakosság többsége keresztény, fele római-katolikus, egynegyede protestáns. Bár a kereszténység már a tizenötödik században eljutott oda a portugálok által, a népi kereszténységben számos afrikai pogány elem található.

Angolába elsőként W. H. Anderson adventista misszionárius jutott el 1922-ben, új misszióterületet keresve. Ám a nehéz körülmények miatt csak két évvel később sikerült megalapí-

tania az első misszióállomást. Aztán 1925-ben, a nagy szegénység ellenére is sikerült megnyitni az első adventista iskola kapuit, s majd 1928-ban A. N. Tonge orvos megszervezte Bongóban az első adventista kórházat. Az advent mű több helyen is ugyanazt a forgatókönyvet követve fejlődött – iskola, orvosi rendelő, missziómunka. Aztán 1953-tól kezdődően a tevékenységet a rendszeres rádióadások is támogatták, a kiadóhivatal pedig 1958-tól működik.

Ma Angolában több mint 350 000 adventista él, akik szombatonként 1100 gyülekezetben, illetve több mint 1700 kiscsoportban gyűlnek össze. Évente 40 000 új tag keresztelkedik meg. Az Afrikai-Indiai-óceáni Divízió 2013-ban 5 konténer portugál nyelvű irodalmat igényelt, ami 6,4 millió könyvet és Bibliatanulmányt jelent, amit Luandában, a fővárosban osztottak ki. A kezdeményezés meglepő sikerének köszönhetően a divízió egy újabb konténer irodalmat kért, mivel eleget kellett tenni 50 000 ember kérésének, akik a missziós kampányok nyomán Bibliatanulmányokat igényeltek.

*Adrian Neagu, lelkész,
Olténiai Egyházterület*

Bibilikus¹ teológia

*Ez a cikk a Curierul Adventist
1998/áprilisi számában jelent
meg először*

Pontosan így: „bibilikus”. Nem is tudom már, melyik kiadványban akadtam rá a tiszteletreméltó melléknév szívébe több ízben is beszivárgott „i” betűre: hanyag begépelés talán, pedig a szerző minden bizonnyal „biblikus” teológiára gondolt.

Ám nem a helyesírási hibát akarom megróni, még akkor sem, ha számos kiadványban valósággal hemzsegek az ilyen hibák. Egyre nyilvánvalóbbá válik az ördög stratégiája az egyházban. Nem lehet nem észrevenni ezt a „bibilikus” (gyöngytyúk) teológiát, amely fészket rak és költ is úgy, mintha otthon lenne a Dnyeszter és a Tisza között.

A gyöngytyúk (románul: *bibilica*) egy szép háziszárnyas (joggal viseli tehát a nevét), ám sajnos az egyetlen dal, amit megtanult a következő: „Pácat! Pácat!” (azaz: „Bűn! Bűn!”)

Amikor egy keresztény, akitől sokkal több értelmet várnánk el, csupán ennek a madárnak az énekét tudja, akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy milyen egyházat építünk fel az apostolok és próféták alapjára. Valakinek a meglátásai annyira riasztóan „szentté” válhatnak, hogy már nem is lát mást, csak bűnt, bűnt. Kezdve a Generál Konferenciától, egészen a gyülekezeti presbiter lányáig; a keresztelendőktől azokig, akiket nem zárnak ki egykönnyen, ez a gyöngytyúk-látásmód csak a negatívumokat ismeri.

Valóban egy gonosz világban élünk. Vannak gonosz kormányok, népek és vallási közösségek. Létezik gyilkosság és korrupció, léteznek értelmetlen konfliktusok és tragédiák. A világból kijött egyház mégis a világban van. S az erkölcstelen, erkölcsellenes vagy néha akár erkölcsös világ befolyása érezhető. Sokszor kellene mélységesen aggódnunk, elszomorodnunk, és imában kellene közbenjárni. Néha adhatunk egy atyai vagy testvéri tanácsot, ha kiépítettünk testvéri kapcsolatokat. Más-

kor viszont érdemes öniróniával figyelni, hiszen végeredményben mi is olyanok vagyunk, „mint a világ” és nem „mint a nem világ”. Saját felfogásunkra mélységes hatással van az olvasás. Akik komolytalan kiadók eladhatatlan termékeiből táplálkoznak, melyek botrányokat közölnek világszéles összeesküvésekről, szabadkőművességről, cionizmusról, piramis-elméletekről,

„Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!”

(Zsolt 119:176)

pszichotronikus gyógyításokról, repülő csészealjokról, az Atlantisz sorsáról, a bukaresti Új Jeruzsálemről, a „fenevad bélyegének” számítógépes implantátumairól és egyébekről, lényegében holdkóros észjárást fejlesztenek ki. Ők a nemzeteken átívelő megfélemlítettek csoportjához, olyan szerzők fantáziájának a rabjaihoz csatlakoznak, akik csak a hírnévre és a nyereségszerzésre törekednek.

A vallásban azonban másképp állnak a dolgok. Biztos, ismert és elismert forrásból meríthetsz, vagy kétes származású könyvekből, jegyzetektől. Ha a világi dolgokban legalábbis jelen van a tudományos (akadémiai) feltétel, amely segít elemezni egy adott kiadványt, a vallásban némelykor sokkal nagyobb tér jut a tudománytalan kreativitásnak. Ezen a téren a valóság és a fantázia között húzódó határvonal esetenként teljesen eltűnik.

Ennek az eredménye a jó néhány vallástalan vallás, szakadás és formátlan reform. Ebből fakadnak a zendülések, a keserű gyanakvások, amelyekben a következőkkel altatják a jóérzést: a felső vezetést a jezsuiták irányítják; a szemináriumokon tanított pszichológia lényegében okkultizmus a tudomány álcája alatt; hogy a nem gyülekezeti tagok részvétele az úrvacsorán – ami különben megegyezik az egyház-

szabállyal – lényegében a pápaság célját szolgálja; hogy egyházunk titokban már csatlakozott az ökumenizmushoz, és még sok más ilyen kijelentés...

Ez a taliban mentalitás folyamatos ellenzékben van, mintha hatalmat megkaparintani akár párt lenne. Nem minden „gyöngytyúkot” érdekel betegesen mindez, azonban a visszatérő téma mindig ugyanaz: „Bűn! Bűn!” Ezek az emberek megtanítanak arra, hogy ferdén nézzünk mindenre, ami körülvesz, ne lássunk csak szemellenzővel, vagy csak homályos lencséken keresztül, hogy hagyjuk el az elfogadható és leellenőrzött teológiát, és kövessük az ő „prófétáik” iskoláit! Folyamatosan csak a női nadrágokkal, a gyűrűkkel, az egyház jelvényével és sok mással foglalkoznak. Le a teológiai licenszekkel! Vissza kell térni a pionírok magyarázataihoz! Le a könyvekkel és az internettel! Le a nőkel a szószékről! Fel a kendőkkel! Le a keresztrel! Le a nyakkendőkkel! Le azokkal, akik nem tesznek nyakkendőt!

Elég, ha van minden gyülekezetben egy gyöngytyúk. Hamis énekével meghatározza a többi énekesmadár dalolását. Bűn! Bűn! Már nem olyan, mint régen volt! Bűn! Bűn! Eljött Omega! Bűn! Bűn! A lelkész semmirekellő, a bizottság alszik, az egyházterület pedig engedékeny! Jól mondta a próféta, hogy a legtöbben elesnek, s csak mi maradunk, mi... két gyöngytyúk!

Egyesek azért elégedetlenkednek, hogy a lelkészek kerülnek a „kemény” eledelt, vagyis a Prófétaág Lelkének durva válogatásait, vagy a drámai feddéseket és a szószékről lekiáltott támadásokat. Ezek az emberek nyilvános kijelentéseket akarnak, amelyek ne csak viszketegetést okozzanak, hanem a bűnösök csontjait is megrágnak. A *Bizonyosságtételek* megértése számukra mindig egyszerű és „egyenes ütés” – mint az ökölvívásban. Minél erősebbek az idézetek, annál jobb. Az ilyen emberek már nem tudnak szépeket álmodni, folyamatosan börtöt élnek meg, és egyetlen dolog foglalkoztatja őket: „Bűn! Bűn!”

1. A román *bibilica* szó magyar jelentése: *gyöngytyúk* (a ford. megjegyz.)

A végidővel kapcsolatos elvárásaik borúlatoak és szűklátókörűek: meg van írva, hogy nagyon kevesen üdvözülnek, tehát ne az evangelizálással, hanem az egyház megtisztításával foglalkozzatok. Ne készítsetek hosszú távú terveket, ne törekedjete a fejlődésre, haladásra, felkészítésre, mivel nincs már idő... Testvér, ön a próféciaikkal foglalkozik; mikor adják ki már azt a rendeletet? S hallottam, hogy már elkezdődtek a csapások is...

Mikor válunk már felnőtt keresztényekké, s szabadulunk meg ettől a riadt-gyermek felfogástól? Minden biztonnal jogosak ezek az aggodalmak. Joggal félünk attól, hogy szereteteink el-esnek, ha valóban szeretjük őket. Joggal foglalkoztat az egyház és a történelem általános iránya. Csakhogy itt egy helytelen felfogásra utalok, egy kizárólag negatív irányú gondolkodásra, amely csak a rosszra vár, és megijed, amikor jó jeleket lát. Az ilyen mentalitás gyakran tudatlansággal, egy bizonyos „prófétikus” önteltséggel, és a jó érzés aggasztó hiányával társul.

Vajon nem képes vezetni Isten az egyházat, és jog-hívó ügynökök hálózatának visszaélésekkel telt védelmére van szüksége ahhoz, hogy biztosíthassa a szabadulást? Ezek az ügynökök hol Magyarországról, hogy Németországból, hol az Egyesült Államokból érkeznek és mérgezik meg a félős, de nyakas embereket! Megkerülik az egyház legitim szervezetét, s megszervezik saját missziómunkájukat a saját udvarunkban, vagy éppen azon kívül. Egyesek egy elkülönült „maradék” szerepében tetszelegnek, mások pedig Izrael utolsó prófétájaként. Ezek a jajgató pávák és gyöngygyűfőiókák nem tesznek egyebet, csak csipegetik az egyház sebeit, ahol rátalálnak, s ahol nem, ott kitalálnak újabbakat. Egyesek egész jól megélnék ebből, alattomosan dézsmálják a hívőket, mások pedig hitelességet és tiszteletet nyernek. Nagy általánosságban ők képezik az adventista lelkiismeretet. Nem áll jogomban ítélni szándékaik és őszinteségük fölött. Am minden biztonnal nem ez a Lélek, amelyért imádkozott az Úr elárulásának éjszakáján.

Legyen világos: jelen cikk nem egészen finomka iróniái ellenére sem ítélek egyetlen hívő vagy lelkész fölött, akinek a lelkiismeretét a bűn és tévelygés veszélyei zaklatják ebben a veszélyes időben. Engem is gyötörnek hasonló aggodalmak. Én is imádkozom, és néha még sírni is van okom. Én is küzdök, és néha legyőzöttnek érzem magam. Nem felejtettem el, hogy fiatal koromban én is a rossz hírek és mások bűneinek megbabonázott gyöngygyűfő voltam. De így olyan alkalmakat veszítettem el, amikor örülhettem volna Isten műve pozitív vetületeinek úgy az egyházban, mint azon kívül. Az értékelő lelkület fejlesztésének alkalmait veszítettem el. Őszinte és jó szándékú voltam, csakhogy elszakadtam a valóságtól, és a „paragrafusok” függőjévé váltam. Túllontúl lefoglalt az egyház mérlegelése, és közel álltam ahhoz, hogy veszélyesen szentté váljak. Am erősebb volt bennem az egészséges biblikus teológia és a valóság alapú tájékoztatás utáni vágy. Ezeknek sikerült elvonni a figyelmemet, s végül visszahoztak a földre, hogy megalázzanak, és megszabadítsanak a gyöngygyűfő teológiától.

„Egyházunk hitvallása kell, hogy legyen a Jn 17. fejezetében leírt Úr imája, amely arra mutat rá, hogy a sorainkban levő viták és széthúzás gyűlöletes Isten előtt.”

Ellen White (1899, 3SM, p. 21)

Remélem, jó fogadtatásban részesül a pozitív gondolkodás és a jó érzés melletti kiállásom. Elég sok barátom szenved „gyöngygyűfő-szindrómában”. Valamilyest rokonszenvezek velük, és nem veszítettem el együttérzésemet. Am rájöttem, hogy mindez hiabavalóság és szélmalomharc. Az egyháznak erős kezekre és nem ecetes nyelvekre van szüksége. A bűnösöknek imáinkra és hitünk erőfeszítéseire van szüksége, hogy senki „el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Nincs szükség izzó képzelőerőre és gonosz szemekre, nincs szükség Jéhú buzgalomára, hanem felkészült elmékre és szívekre, egy „emberarcú” keresztény adventizmusra.

Akik arra törekednek, hogy minél előbb megkapják Bálám jutalmát, néha meg kell hallaniuk a szamar hangját. Am nem egy áhított szerep állandóan olyan számárnak lenni, aki az epés és balga kritikáknak szenteli életét. Nem lehetsz boldog a hitben, nem élheted meg a megváltás örömét, ha csak a bűnnel, a hibákkal (természetesen a másokéval) foglalkozol, s mindig csak a pohár üres fele érdekel. Ennek a világnak, ennek az életnek, a kint és bent levő bűnösöknek vannak jó oldalai is, amelyeknek érdemes örülni, s amelyeket érdemes értékelni.

Valószínűleg egyes „szentek”, ha a „bűn fertőjében” való megmártózás után valódi és alázatos megtérésen esnének át, sokkal kiegyensúlyozottabbak, hasznosabbak és tisztábbak lehetnének, ha nem élnének kulturálisan egy üvegbúra alatt, és nem vetnének meg mindent, ami színes. Alkalmuk lehetett volna épp a világosság forrásaiból meríteni, és ha nem is az eljövendő életre, de legalább a földi élet kihívásaira felkészülhettek volna. S akkor jobban megértették volna a tévelygőket, és hatékonyabb segítséget nyújthattak volna.

Ha igaz, hogy közel a vég, nem a pánikhangulat hoz szabadulást, és nem az, hogy pálcát törünk valakinek a feje fölött. Való igaz, feddhetetlenségre van szükség. De emellett ugyanilyen mértékben van szükség reménységre, bizalomra, egységes lelkületre, keresztény engedékenységre és szeretetre azok iránt, akikért Jézus meghalt. Akik ilyen lelkülettel rendelkeznek, biztos helyük van a mennyben. Ha egyesek nem látják meg a mennyországot, akkor legalább szeretetünk legyen az egyetlen mennyország, amit megízleltek. ■

Az utolsó hívás

AJel 22. nemcsak a könyv utolsó fejezete, hanem egyben az utolsó hívás azokhoz, akik tekintetüket Jézus visszajövetelére irányítják és várják mindennek a megújulását. Ez János utolsó próbálkozása, hogy minél élénkebben tüntesse fel, és minél színesebben képzelje el, hogy mi vár a megváltottakra, és mit veszítenek azok, akik a szent városon kívül maradnak, valamint azt, hogy mennyire fontos minden nap az „Ímé én hamar eljövök!” – ígéret fényében élni.

A menyasszony kiváltságai

A Jel 22:1-5 versei felfedik előttünk, hogy a megváltottak különböző kiváltságokban részesülnek, melyek közül kétségkívül a legfontosabb, hogy ott lehetnek, ahol Isten van, láthatják arcát és szolgálhatják Őt. Így az Isten és a Bárány trónjából fakadó élet folyója megmutatja, hogy az élet lényege nem a napjaink tudományos kutatásai által felfedezetlenül maradt kémiai képletben, hanem az Istentől való függőségben rejlik, hisz Ő minden jónak a forrása. Az a tény, hogy az élet fája a város közepén áll, a mennyei Jeruzsálemet egy új Édenkertté alakítja át (v.ö.: 1Móz 2:9). Felvet egy kérdést az egyik apró részlet: hogyan állhat az élet fája a folyó mindkét oldalán? Egyesek úgy képzelik, hogy két törzse van a fának, melyek a folyó fölött egyesülnek. Azonban nem szükséges feszegetni a mennyei igazságok képének előrevetítését, hogy azok valamiképpen megegyezzenek elképzeléseinkkel. A valóság az, hogy helytelenül olvasunk. A pontos görög kifejezésben nem szerepel a határozott névelő „az élet fája”, s ez arra utal, hogy itt egy gyűjtőnévről van szó.¹ Olyan ez, mintha magyar nyelven így fejeznénk ki magunkat: „a folyó mindkét partján fűzfa áll.” Természetesen, nem egyetlen fáról van szó (lásd: Ezék 47:12), hanem egyetlen fajtáról. Az élet fája tehát egy egész gyümölcsös, melynek fái tizenkét féle gyümölcsöt teremnek, ami azt jelenti, hogy az örök élet kiváltsága különböző „ízű”, vagyis személyre szabott a megváltottak számára. Ez a gyümölcs pedig, amely minden hónapban ismételtelen megjelenik, frissességet és gazdag termést jelent.

Az a kifejezés, hogy a fa levelei a „pogányok gyógyítására valók”, kétféleképpen magyarázható: jelképes és szó szerinti értelmezésben. Egyrészt, az új Édenkert életet jelentő falevelei nem azt a célt szolgálják, hogy elfedjék a bűn következmé-

nyét, mint az első kertben. A megváltottak tehát láthatják az Ő arcát s nem rejtőznek el Ádámhoz hasonlóan. Másrészt, ezek a levelek eltörlik a bűn utolsó következményeit, az érzelmi szenvedést (v.ö.: 7:17; 21:4). Az éjszaka hiánya és a fény mindenkori jelenléte a gonoszság és a bűn hiányára utalnak. A 14. és a 17. versekben találunk egy-egy utalást az élet folyójára és az élet fájára vonatkozóan. Ahhoz, hogy valakinek joga legyen az élet fájához, meg kell mosnia ruháit a Bárány vérében. Ahhoz, hogy ihasson az élet vizéből, el kell jönnie. Ez mindkét esetben ingyenes. Meglepő, hogy sokan éppen azért nem fogadták el ezeket az ajándékokat, mert semmibe sem kerülnek. Azonban ne feledjük: a mennyet örököljük, nem megvásároljuk!

A kinti ebek

A Jel 22:15 verse felsorolja, hogy kik maradnak kint: „De kinn maradnak az ebek és a bűbajosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind, aki szereti és szólja a hazugságot.” Amikor ezt a felsorolást a 21:8 versben található jegyzékkel összevetjük, akkor az „ebek” kifejezés megegyezik az „utálatossal”. Az „eb” szó vagy általában a pogányokra (v.ö.: Mt 15:22), vagy a homoszexuálisokra (v.ö.: 5Móz 23:18) utal. A larnakai (Ciprus) Astarté templom egyik felirata is bizonyíték arra nézve, hogy ezt az embercsoportot az „eb” megnevezéssel illeték.² A többi kategóriáról el kell mondanunk, hogy a Jel 22:15 tulajdonképpen a 21:8 versének ismétlése. Az újdonság a második esetben az, hogy itt János hangsúlyozza, hogy akik nem mehetnek be a mennyei Jeruzsálembe, nem olyan emberek, akik még időnként elesnek, bünt követnek el és a kísértés készületlenül éri őket. Ők megmoshatnák ruháikat a Bárány vérében. Az örök város falain kívül olyanok állnak, akik szeretik a bűnt és folyamatosan bűnben élnek. Ez részükről tudatos kiegyezés a gonoszsággal.

Ilyen összefüggésben kell olvasnunk a következő verset: „Aki igazágtalan, legyen igazágtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is” (Jel 22:11). Ez egy meghívás, hogy késlekedés nélkül döntsük el, milyen folytatást szeretnénk. Jézus nem sokára visszatér, ezért el kell döntenünk, hogy mit akarunk.

Ne hassa át az egyházat annyira a végidő érzete, hogy elvesztesse azt az időt, amit arra kaptunk, hogy Jézust megismertessük a világgal!

Jézus hamar eljön

Jézus első kijelentése – „Ímé hamar eljövök!” (Jel 22:7,12,20) – által a Jelenések könyvének utolsó fejezete háromszor is megismétli az Újszövetség jól ismert refrénjét a Megváltó közeli visszajöveteléről. Elegendő idő telt el az első kijelentés és ezen utolsó között. Például, a Jakab levélben található hasonló kifejezések (Jak 5:8-9) és a Jel 22. fejezetében megfogalmazott ugyanilyen jellegű mondat között több mint 40 év van. Ebből három tanulságot vonhatunk le. Az első az, hogy a „hamar” szó értelme rugalmasabb, mint ahogyan azt mi szeretnénk. A második, hogy az idő múlásával nem veszíti értelmét, tekintetbe véve, hogy az ihletett írás ilyen nagy időbeli eltérések mellett továbbra is használja. A harmadik tanulság pedig, hogy az elődök felelősek a várakozás stafétájának átadásáért és annak továbbiátáért a következő nemzedékek számára.

A könyv végén megjelenik egy figyelmeztetés, amely nagyon találó napjainkra, amikor az ember vált mindennek a mércéjévé. A Jel 22:18-19 versei felhívják az olvasó figyelmét, hogy senki se vegyen el vagy adjon hozzá semmit ehhez a próféciahoz. Nem a Jelenések könyvét kell igazítani a feltételeinkhez, gondolatainkhoz, elvárásainkhoz és igényeinkhez. Mi vagyunk azok, akiket át kell formálnia az üzenete. Ez az üzenet pedig az örökkévaló evangélium, amely röviden így hangzik: „Jöjj! A megváltás csak Istennek került sokba.” Jézus nemsokára visszajön és magával hozza azon emberek örökérvényű jutalmát, akik hittek az Ő engesztelő halálában, s meg-

engedték a Szentléleknek, hogy átfurmálja őket, dolgozzon általuk, és akik szerető szívvel várták az Őr visszatérését.

Mint Jézust váró emberek, észre kellene vennünk Constantin Noicával együtt (De Caelo), hogy sokan szeretik a végidőket (a világ végét) a jelenkori rend felforgatásának visszhangja miatt. Noica azonban, egy kortársát idézve hozzáteszi: „A fa nagy robajjal dől ki. (De) Zajtalanul növekedett.” Felteszem akkor én a kérdést, mi elképesztőbb: a fa kidőlése vagy a növekedése? Könyvének egy másik fejezetében így fogalmaz: „Ne feledd, hogy Isten önmaga helyettesítésére küldött a világba: adj értelmet a dolgoknak, alkoss, vidd tovább, amit elkezdett. Figyelj, hogy ne pazarold az időt”. Merészelem arra kérni egyházam tagjait, hogy ne foglalkozzanak olyan sokat a végidővel, mert közben elpazarolják az időt, amely azért adatott nekünk, hogy hirdessük Jézust a világnak. ■

1. Austine Farrer, *The Revelation of St. John the Divine: Commentary on the English Text* (Oxford: Oxford University Press, 1964), 222. old.

2. Ez a vélemény fellelhető több komoly Jelenések-kutató írásában is. Austine említi Swete, Beckwith, Bousset és Charles nevét. David E. Aune, *Revelation 17–22*, Word Biblical Commentary 52C. köt., (Dallas: Word, Incorporated, 2002), 1177. old.

3. R. H. Charles, *A Critical and Exegetical Commentary on the Revelation of St John* (Edinburgh: T&T Clark International, 1920), 2:178.

Laurențiu Moș, az Adventista Teológiai Intézet újszövetség tanára

Aki tudja... válaszol!

Karikázzátok be mindegyik kijelentés esetében a helyes választ.

1. Ádám Évának nevezte el feleségét, mert ő volt minden ..... anyja (1Móz 3:20)
  - földinek
  - élőnek
  - embernek
2. Ott zavarta össze az Úr az emberek nyelvét, és onnan szórta szét őket az egész földre (1Móz 11:9)
  - Babilon városa
  - Bábel városa
  - Bálám városa
3. Egy ember, akit Jóbank hívtak, ... földjén lakott (Jób 1:1)
  - Úr
  - Úz
  - Ai
4. Kinek mondták: „Saul, Saul, miért kergetsz engem?” (Csel 22:7)
  - Pálnak
  - Péternek
  - Jánosnak
5. Melyik az Ószövetség utolsó könyve?
  - Jelenések
  - Malakiás
  - Zsoltárok

Kösd össze egy nyíllal a baloldali oszlop kijelentéseit a jobboldali meghatározásokkal, igehelyekkel.

Alina Chirileanu
társigazgató, Gyermek-
osztály, Román Unió

1. fal	az asszony, aki illatos olajat töltött Jézus fejére (Mk 14:3)
2. 300 korszó	a gutaütött négy barátja (Mk 2:4)
3. egy tiszta nárdusolajjal töltött edény	Gedeon és emberei (Bír 7:16,19)
4. háztető	Ezékiel kézzel ledöntötte (Ezék 12:7)

Egy ceruza, egy könyv és egy Társ

Vasárnap este volt, néhány nappal ezelőtt. Remekül kezdődött a hét, bár a hétvégi program többszáz kilométeres távok megtételét is jelentette. Boldog voltam, hogy egy évfordulós ünnepségen vehetem részt, amelyet egy adventista intézmény szervezett igen sikeresen, tartalmasan és valós hatással. Következett a hazautazás. Az ablak mellett foglaltam helyet. Mit is kívánhatnék többet a családdal való viszontlátásig? Egy kis nyugalmat az imára, a hangszálak pihentetését, minden zavaró körülmény kizárását, hogy olvashassak, hisz erre vágytam egész nap. Imádkozzak egy újabb missziós alkalomért? Kérjek lehetőséget az Úrtól, hogy bemutathassam Őt az embereknek? Viszonylag rövid időmet „pazaroljam” másra, és nem az áhítat általi lelki felüdülésre?

Elővettem a táskámból a könyvet, mellé egy ceruzát is, és kezdtem magamba szívni a betűket. Fenséges érzés! Gyógyír a lelkemnek, amelyet nem titkolhatok. Időnként valamit aláhúzok és elmosolyodom, hátradőlök, és csendben hangot adok beleegyezésemnek. Néhány perc múlva felfigyelek arra, hogy a mellettem ülő feszülten figyeli az ablakot. Én is kinézek. Kint éjszaka van. Folytatom az olvasást. Ő azonban tovább figyelni meredt szemmel az ablakot. Furcsa! Mindenki saját belátása szerint töltődik fel: én olvasással, ő pedig a látóhatár kémlelésével. De mivel indulás előtt imádkoztam, hogy az Úr adjon missziós alkalmat, a mellettem ülő személy hangja szaktja félbe a *falatozásomat*: „Őn hiszi ezt?”

Tekintetemet a könyvről rá emelem, mert érzem, hogy szavai az én füleimet célozták meg, és akkor veszem észre, hogy lényegében a könyvem-ből olvas. „Mivel kellene egyetértenem?” – kérdelem. „Azzal, hogy az embereknek van lelkük, az állatoknak viszont nem” – feleli. A ceruzát a lapok közé helyezem, leteszem a könyvet és elkezdem. De nem a prédikációt, hanem az egymás után következő kérdésekre a válaszadást, ami érkezésünkig folytatódott. Sok mindenről beszélünk, aztán végül átadtam a névjegykártyámat a nyilvánvaló szükségre és a minél több olyan ismeret megszerzésének lehetőségére, amelyet a pénzügyi szakemberek csak felszínesen érintenek.

Várom, hogy felhívjon, s akkor beszámolok majd a fejleményekről, mert most azért imádkozom az Úrhoz, hogy folytassuk a beszélgetést.

Túl hosszú ideg tekintettünk úgy a missziómunkára, mint információk közlésére. Az igazi missziómunkát azonban a személyes tapasztalatok megosztása jelenti, mivel boldogsággal tölti el úgy a fogadó személyt, mint a közlőt. Bemutattuk az „igazság” 27/28 hitalapelvét, felolvastuk a keresetségi tankönyvet, nyilvános találkozókat szerveztünk, missziós csapatokat mozgósítottunk, felhasználtunk a médiát, csak hogy – Jézus szavaival élve – az „Igazság” egyetlen Személyben van elrejtve. Ő az Igazság. Csak Rá kell világítanunk, és Ő vonz, meggyőz, kérdésekre készítet, válaszokat közöl, félelmeket nyugtat, irányokat változtat meg, megváltoztatja a lét paramétereit, és a valóságot. Ha úgy mutatjuk be Őt, mint Barátot, akkor bizonyágtévésünk természetes, nyílt, ártalmatlan, és a meggyőződés ragályos lesz. A Szentírás és a szent könyvek nyomtatott oldalai a kapcsolati nyitottságot kínálják. Ha válaszolunk az Ő hívására, hogy mások megmentésére lehessünk, pontosan olyan dolgokat fogunk közölni, melyekre áhítozik a világ.

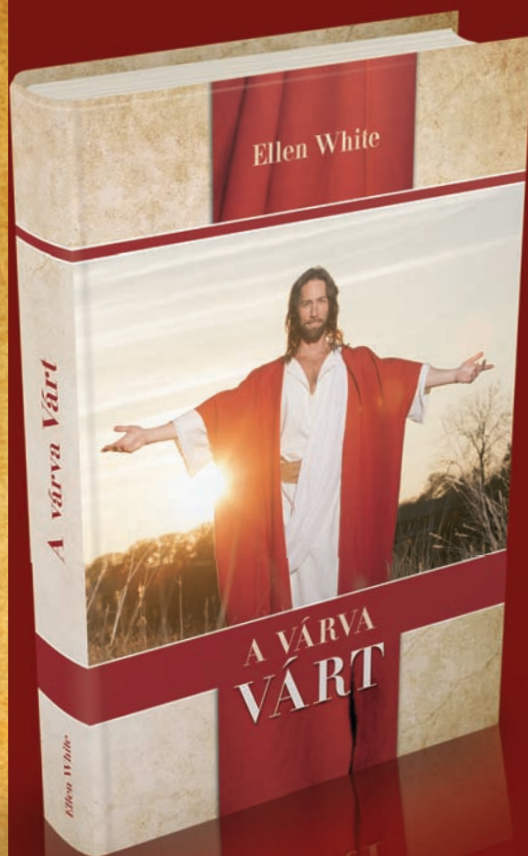
Sosem terveztem, sőt kerültem az Úrról beszélni a lélek halhatatlanságával kapcsolatban. Tehát, csupán készséget kell mutatnod arra, hogy saját menetirányodról áttérj az Övére, és el fogsz csodálkozni, hogy megtalálnak majd az emberek.

Azt hiszem, a legtöbben ebben a betegségben szenvedünk: a búzaföldeken csak a szél jár, mivel mi elrejtjük a könyvet, vagy legalábbis betakarjuk a borítóját, vagy mert pihentetjük a hangunkat, vagy menekülünk e kis egyházzal való bármiféle társítástól, vagy egyszerűen szégyellünk felkavaró kérdésekkel foglalkozni, vagy...

Késő éjszaka értem haza. Fáradtan, de beteljesülten. Nem tudnám megmondani, a nap melyik része volt sikerebb, az ünnepség vagy a bizonyágtévés. Egy dolgot azonban sajnállok: nem volt nálam a „Jézus élete” című könyv egy példánya, hogy felkínálhassam. Ha legközelebb utazom, beteszek egyet a táskámba, s hiszem ti is, mivel az Úr nem csupán a szuper-evangélistákra összpontosította hívását, hanem egy olyan 2015-ös évet készít elő, amelyben Jézus élete (nyomatva vagy elmesélve) jusson el általatok azokhoz az emberekhez, akik már készek a szemük sarkából figyelni azt, amit olvasunk, és amit kedvelünk. ■

Marius Munteanu,
a Romániai Hetednapos
Adventista Egyház
elnöke

Keresztelő János, az Ószövetség legutolsó és legnagyobb prófétája, az embereknek Jézust az „Isten Báránya”-ként mutatta be, aki elveszi a világ bűneit. A próféta egyre kisebbnek érezte magát Isten Fiával szemben. Amikor Heródes börtönébe került és elcsüggedt, János a következő kérdést intézte Krisztushoz: „Te vagy az eljövendő, vagy mást várjunk?”

Krisztus ahelyett, hogy közvetlen választ adott volna, figyelmét az emberek között végzett munkájára irányította: „Menjete el Jánoshoz, és mondjátok el neki, amit láttatok és hallottatok: a vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, halottak kelnek életre és a szegényeknek az evangélium hirdették.”

Gyógyulás, beteljesedés, reménység, új életcél – ezt az üzenetet közvetíti a világ Megváltója.

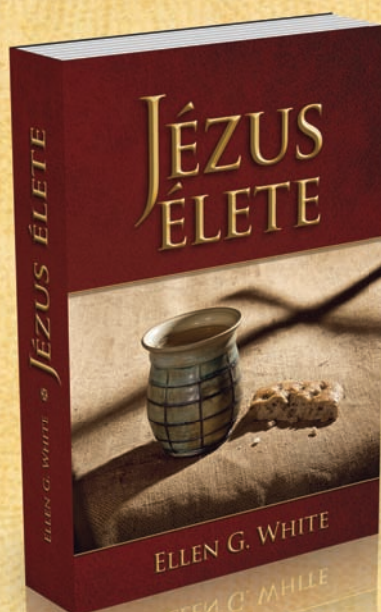
A 2015-ös év könyve

Részletek:
www.cartaanului.ro
www.viatisanatanate.ro

A várva Várt

(díszkiadás)

Teljes szöveg, illusztrációkkal és fényképekkel

Jézus élete

(klasszikus kiadás)

Teljes szöveg

Velünk az Isten

(rövidített változat)

Jézus életének legfontosabb eseményei